

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 20, ÅRGÅNG 5

JULEN 2016 (67 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugonde nummer. Detta publiceras onsdagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, vårunumret, skall utkomma måndagen den 20 mars 2017, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta julnummer fortsätter vi att publicera boken *Växternas hemliga liv*, en klassiker från år 1976 skriven av Peter Tompkins och Christopher Bird. Denna gång återger vi kapitel 12, "Mysteriet med växternas och människans aura", och kapitel 13, "Jorden – livets stav".

Ett brev av vår äldre broder K.H. till A .O. Hume följer därefter. Sist kommer litteraturbilagan.

Vi fortsätter att publicera utdrag ur dr Maurice Nicolls *Psychological Commentaries on the Teaching of G.I. Gurdjieff and P.D. Ouspensky* i svensk språkdräkt. Denna gång är det två föredrag av dr Nicoll, det ena om att börja leva mera medvetet och det andra om själverinring.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766. Vi ber er vänligen observera att plusgirokonto 441 76 46 – 9 inte längre är i bruk.

Nyheter på våra hemsidor

Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella hemsida www.laurency.com har i sin finska avdelning publicerat Irmeli Adelskoghs översättning av uppsatsen *Förstajagets fysikalväsen* ingående i boken *Människans väg*. Den finska titeln på uppsatsen ifråga är *Ensiminän fysikaaliovento*. Vår kära Irmeli arbetar nu vidare med att översätta den nämnda boken.

För närmaste framtiden planerad är publiceringen på denna hemsida av uppsatsen *Ljusteknikens grunder, del fem*. Denna svenska text liksom dess engelska översättning, *Fundamentals of Light Technology, Part Five*, avser red. att lägga ut på denna hemsida lördagen den 14 januari 2017. *Ljusteknikens grunder, del sex* är jämte sin engelska översättning, *Fundamentals of Light Technology, Part Six*, planerad för publicering lördagen den 4 mars 2017.

KAPITEL 12

Mysteriet med växternas och människans aura

Det långa tåget gick på den sista sträckan av resan från Moskva till Krasnodar, en stad i södra Ryssland med en inlandshamn vid floden Kuban. Staden ligger 30 mil nordväst om vulkanen Elbrus, som tillhör Kaukasus och är Europas högsta bergstopp.

I en av de ”mjuka” vagnar som reserveras för sovjetiska funktionärer satt en botaniker och tittade med uttråkad min på det platta landskapet, som ännu, år 1950, endast delvis fått sina sår läkta sedan nazisternas härjningar under det stora fosterländska kriget. Han öppnade sin portfölj för att kontrollera tillståndet hos två likadana blad, som han plockat i ett växthus, innan han lämnade den sovjetiska huvudstaden. Han blev lättad av att se, att bladen alltså var strålande friska och gröna där de låg nedbäddade i fuktig bomull. Han lutade sig bakåt i fåtöljen för att beundra anblicken av Kaukasus, vars fot man nu nalkades.

Sent på kvällen samma dag i en liten lägenhet i Krasnodar var Semjon Davidovitj Kirlian, en elektriker och amatörfotograf, och hans hustru Valentina i färd med att ställa i ordning den utrustning som de hade börjat bygga två år innan nazisterna angrep deras land. Ett hörn av lägenheten hade de inrett till ett laboratorium i miniatyr.

Med sin uppfinning hade de upptäckt, att de kunde återge fotografiskt – men utan vare sig lins eller kamera – ett egendomligt ljus, som allt levande tycktes avge men som ej kunde uppfattas av det mänskliga ögat.

En knackning på dörren överraskade dem, eftersom ingen besökare väntades vid denna tid på kvällen. De blev ännu mer överraskade, när en fullständigt främmande man omtalade för dem, att han kommit ända från Moskva för att höra, om de kunde taga fotografier åt honom av den egendomliga energi, som efter vad han hört endast de kunde göra synlig på film. Ur portföljen tog främlingen fram de likadana bladen och överlämnade dem åt paret.

I spänningen över att deras upptäckt skulle underkastas ett officiellt prov stannade paret uppe till över midnatt. De blev emellertid besvikna över att de visserligen kunde få utmärkta bilder av energiutbrott från det ena bladet men bara en svag avbildning av det andra. De fortsatte natten igenom med att försöka få sådana fotografier av ljusauran som liknade bladen själva, men helt utan framgång.

Morgonen därpå visade de nedslagna resultatet för vetenskapsmannen, som häpen utropade: ”Ni kunde se det! Ni har bevisat det fotografiskt!” Han förklarade nu, att det ena bladet tagits från en frisk och den andra från en sjuk planta. Fastän bägge bladen föreföll det mänskliga ögat identiska, var fotografierna av dem tydligt olika. Sjukdomen kunde uppenbarligen påvisas i växtens energifält, innan den gav sig tillkänna med symptom i den fysiska organismen.

Siare och filosofer har i århundraden hävdats, att växter liksom djur och människor har omgivande fält av fina höljen av subatomisk eller protoplasmisk energi, vilka höljen genomtränger den täta fysiska kroppen, bestående av atomer och molekyler. Denna ytterligare dimension eller ”aura” har sedan den skrivna historiens begynnelse omnämnts av personer, som ägt förmågan av utomsinnlig förnimmelse. Den finns återgiven i det gamla religiösa måleriet, där den omger helgonens kroppar och syns i form av glorian runt deras huvuden. Den av paret Kirlian uppfunna metoden att fotografera denna ”aura” – eller något besläktat med den – bestod i att lägga en film eller fotografisk plåt i kontakt med det föremål som skulle fotograferas och genom detta leda elektrisk ström från en högfrekvent gnistgenerator, som avgav mellan 75 och 200 tusen pulser i sekunden.

Av växters blad, som lagts på en film mellan elektroderna till deras apparat, erhöll man ett tjugusende färgspel, som dittills varit klärvoajanta förbehållet att se, en mikrokosmos av små, lysande stjärnor. Vita, blå och även röda och gula lågor avbildades, där de slog ut ur vad som verkade vara kanaler i bladet. Dessa emanationer eller kraftfält omkring bladet vanställdes, om bladet stympades, och de minskade och försvann efterhand, om man lät bladet dö. Paret kunde sedermera återge detta ljusfenomen i förstoring genom att anpassa sin utrustning till

optiska instrument och mikroskop. Energistrålar och snurrande, lysande eldkulor tycktes skjuta ut ur växterna i det omgivande rummet.

Paret Kirlian har också undersökt ”livlösa” ting av alla slag, däribland mynt av metall. Alla hade sitt särskilda ljusmönster. Mycket intressant är att ett tvåkopeksmynt uppvisade blott ett ständigt ljus, som omgav dess kant, medan det däremot från människans fingertoppar tycktes skjuta ut lågor av energi, liksom vulkaner i miniatyr.

Sedan paret Kirlian på fotografisk väg lyckades för sin gäst i Moskva påvisa sjukdom i ett blad av en sjuk växt, skulle det dröja ytterligare tio år, innan man började uppmärksamma dem i Sovjetunionen.

Dr Lev Fedorov i Sovjetunionens ministerium för folkhälsan insåg i början av sextioalet möjligheten av att använda den nya fotograferingsmetoden i den medicinska diagnostiken och gav paret Kirlian ett första forskningsanslag. När emellertid Fedorov avled en kort tid därefter, började anslagen från Moskva att sina, och akademiska skeptiker var ånyo vid makten.

Intresset väcktes på nytt först sedan en journalist, I. Belov, uppmärksammat deras arbete. Han skrev: ”Situationen är lika dålig som före revolutionen, då den onda tsarbyråkratien fastslog att det låg alltför mycken osäkerhet i nya ting. *Tjugofem år har gått* sedan paret Kirlian gjorde sin upptäckt, men ännu har de ansvariga ministerierna inte givit några anslag.”

Belovs ansträngningar gav frukt. År 1966 hölls en konferens i Alma Ata, huvudstaden i Kazakiska sovjetrepubliken, dit man kallade många vetenskapsmän med intresse för alla aspekter av det som kom att kallas bioenergetik eller studiet av den ”biologiska energien”. Konferensen gav ut en skrift, *Voprosy bioenergetiki* (Bioenergetikens problem), där bland andra en biofysiker från Moskva, Viktor Adamenko, tillsammans med paret Kirlian skrev en uppsats som skulle få vida verkningar, *Undersökning av biologiska föremål i högfrekventa elektriska fält*. Uppsatsen framhävde de enorma svårigheterna i att studera det spektrum som ”elektrobioluminescensen” gav men tillade att, när dessa övervunnits, ”vi kommer att kunna erhålla viktiga informationer om de bioenergetiska processerna i levande organismer”.

Trots det starkt ökande sovjetiska intresset tog det ytterligare tre till fyra år innan forskningen i Förenta staterna uppmärksammade de nya rönen. Men så hade denna såsom humbug stämplat Wilhelm Reichs upptäckt år 1939 av en livskraft hos växterna och djuren, vilken han kallade orgon. Det var inte de sovjetiska vetenskapliga tidskrifterna som väckte amerikanernas uppmärksamhet utan en bok som skrevs av två amerikanska journalister, Sheila Ostrander och Lynn Schroeder, och kom ut år 1970: *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (på svenska *PSI – Psykiska upptäckter bakom järnridån*, Berghs förlag 1974).

Sedan hennes intresse väckts genom läsningen av Ostrandens och Schroeders bok, skrev en professor vid neuropsykiatriska institutet vid universitetet i Los Angeles, Thelma Moss, till Ryssland, varefter hon inbjöds att besöka professor Vladimir Injusjin i Alma Ata.

I samarbete med flera kolleger hade Injusjin dokumenterat sin forskning om det kirlianska fenomenet i en vetenskaplig uppsats lika lång som en bok, som kom ut år 1968, *Kirlian-effektens biologiska innebörd*. Ehuru Kirlian själv hävdade, att den egendomliga energi som hans fotografier återgav orsakades av att ”kroppars icke-elektriska egenskaper förändras till elektriska, som kan återges på film”, gick Injusjin och dennes kolleger åtskilliga steg längre. De förklarade, att den biologiska lyskraft, som gjorts synlig på Kirlians fotografier, inte orsakats av något elektriskt tillstånd hos organismen utan av en ”biologisk plasmakropp”. Detta tycks vara blott ett nytt ord för de gamles ”eterkropp”.

Numera definieras inom fysiken plasma såsom en elektriskt neutral, starkt joniserad gas som består av joner, elektroner och neutrala partiklar. Det har kallats ”materiens fjärde aggregationstillstånd” (fast, flytande och gasformig materia är de tre första). Så tidigt som år 1944 utkom ryssen V. S. Grisjtjenkos ”Materiens fjärde aggregationstillstånd” på franska i Paris, samtidigt som de allierades trupper var i färd med att storma ”Fästningen Europa”. Åran av att ha myntat ordet bioplasma kan alltså tillkomma Grisjtjenko. Samma år gav den ”mitogene-

tiska strålningens” upptäckare A. G. Gurvitj i Moskva ut sin bok ”Teorien om ett biologiskt fält”, där han sammanfattade tjugo års arbete.

Processerna i ”bioplasma”-kroppen har, uppgav Injusjin, sin egen labyrintiska rörelse, som skiljer sig från den fysiska kroppens energimönster. Likväl är bioplasmakroppen inte en kaotisk utan en hel sammanhängande organism, som fungerar som en enhet, är polariserad, avger egna elektromagnetiska fält och utgör grunden till ”biologiska” fält.

När Thelma Moss anlant till Alma Ata med kvällsflyget, inbjöd henne Injusjin att besöka sitt laboratorium och att föreläsa för sina studenter. Hon gick till sängs upprymd, viss om att hon var den första amerikanska forskare som skulle få besöka en sovjetisk institution, där man arbetade med Kirlian-fotografering. När Injusjin följande morgon hämtade henne vid hotellet, kunde han endast beklaga att ”tillstånd för besöket ännu inte kommit från Moskva”.

Thelma Moss fick emellertid veta av Injusjin, att denne under sex års forskning med Kirlian-fotografering iakttagit, att vissa områden på människokroppen återgavs i karakteristiska färger, vilket kunde få betydelse för den medicinska diagnostiken. Han omtalade också för henne, att de fotografier som togs klockan sexton blev tydligast, medan de som togs vid midnatt blev sämst. När Thelma Moss frågade Injusjin rakt på sak, om hans ”bioplasma”-kropp var densamma som västerländsk ockult litteratur kallar ”auran” eller ”eterkroppen”, svarade han ja.

I forntida filosofi och i österländska läror såväl som i teosofien kallas den energikropp som är liksom en kopia av den fysiska även eterkroppen, den subtila eller överfysiska kroppen. I årtionden har forskarna sökt en metod att göra denna kropp synlig.

Medan Thelma Moss var i Alma Ata, var den framstående amerikanske psykiatern Montague Ullman, som är chef för den psykiatriska avdelningen vid Maimonides Medical Center i staden New York, i Moskva och intervjuade Viktor Adamenko.

Ullman blev ganska förvånad, när han fick veta att Adamenko och andra sovjetiska vetenskapsmän hade kunnat konstatera, icke endast att ”bioplasmat”, undergår en drastisk förändring, då det placeras i ett magnetfält, utan också att det då koncentreras till hundratals punkter i människokroppen, vilka tycks motsvara de punkter som beskrives i den gamla kinesiska akupunkturmedicinen.

För tusentals år sedan kartlade kineserna sju hundra punkter på människans hud, mellan vilka de ansåg ett slags livskraft cirkulera. Ännu idag sticker kineserna nålar i dessa punkter för att korrigera obalans i energiflödet och därmed bota sjukdomar. De punkter, där Kirlianljuset lyste starkast på människans kropp, tycktes motsvara de punkter kineserna angivit.

Adamenko ställer sig ännu tveksam till att såsom Injusjin tillskriva fenomenet en ”bioplasmakropp”, eftersom det ännu inte finns bindande bevis för denna existens. Han föredrar att i stället definiera de synliga emanationerna såsom ”en kall emission i atmosfären av elektroner från det levande föremålet”.

I Förenta staterna brukar man nästan alltid översätta denna ”kalla elektronemission” med ”koronaurladdning”, som kan jämföras med den statiska elektricitet en person avger, som går över en matta och därefter vidrör ett jordat metallföremål. Namnet härrör från benämningen på den svagt färgade, lysande ring, koronan, som omger himlakropparna och blir synlig genom något dis eller tunt moln, eller som i solens fall genom dess lysande, oregelbundna hölje av starkt joniserad gas utanför kromosfären eller solatmosfären. Att ge detta fenomen en akademisk benämning förklarar emellertid varken dess natur eller verkningsätt.

I egenskap av ordförande i Amerikanska sällskapet för psykisk forskning fann Ullman, dr Anatolij Podsjbjakins upptäckt synnerligen intressant. Denne, en elektrofysiolog i Kiev, hade funnit att bioplasmat, om det nu är bioplasma, reagerar *omedelbart* på förändringar, som inträder på solens yta, ehuru de kosmiska partiklar som utslungas från solen behöver omkring två dagar för att nå jorden.

Många parapsykologer vill betrakta människan såsom en helhet, en ingående del i livet på jorden och i universum. De hävdar, att hon står i förbindelse med universum genom sin bio-

plasmakropp och reagerar på förändringar hos planeterna såväl som på sinnesstämningar och sjukdomar hos andra människor, på tankar, känslor, ljud, ljus, färger, magnetfält, årstiderna, månfaser, tidvattnet, oväder, starka vindar och buller. Då en förändring inträder i universum och miljön, säger parapsykologerna, åstadkommes i människokroppens livskraft en resonans, som i sin tur påverkar den fysiska kroppen. Parapsykologerna tror, att det är genom bioplasmakroppen som människan kan komma i direkt förbindelse med levande växter.

Ännu en annan parapsykologisk forskare i Förenta staterna, dr Stanley Krippner, begav sig till Ryssland på sommaren 1971. Krippner är chef för det märkliga drömlaboratoriet vid Maimonides Medical Center i New York, där man lyckats med att överföra bilder till sovande människor, så att bestämda drömmar framkallats i dessas medvetande. I Moskva blev Krippner den förste amerikan som fått en inbjudan att hålla en föreläsning i parapsykologi, vilket skedde vid Pedagogiska akademiens psykologiska institut. Föreläsningen åhördes av omkring två hundra psykiatrer, fysiker, ingenjörer, rymdforskare och kosmonauter i träning.

Krippner erfor, att Gennadij Sergejev, en neurofysiolog som arbetade vid Uchtomskij's militärhögskola i Leningrad, tagit Kirlian-fotografier av Nina Kulagina, en kvinna med parapsykisk förmåga. Hon kan förflytta pappersgem, tändstickor, cigaretter och andra föremål på en bordsskiva blott genom att föra sin hand över men ej vidröra dem.

Sergejevs fotografier visade att, medan Nina Kalugina utför dessa psykokinetiska prestationer, "bioplasmafältet kring hennes kropp vidgas och pulserar rytmiskt och *en lysande stråle tycks skjuta ut ur hennes ögon*."

Hösten 1971 blev William A. Tiller den förste amerikanske fysiker som Eduard Naumov, cheffkoordinator för Teknisk parapsykologi i Moskva, inbjudit att studera Kirlian-fotografering i Sovjetunionen. Tiller är chef för avdelningen för materialvetenskap i Stanforduniversitetet i Palo Alto i Kalifornien och en av världens ledande experter på kristaller.

Ehuru Tiller i likhet med Thelma Moss och Ullman ej erhöll tillstånd att besöka sovjetiska laboratorier, kunde han tillbringa flera dagar tillsammans med Adamenko. Efter återkomsten till Förenta staterna skrev Tiller i sin mycket tekniska rapport, att bland annat Kirlians metod och apparatur var "så betydelsefulla för den parapsykologiska och medicinska forskningen, att man genast borde inrikta sig på att konstruera sådana apparater och söka erhålla samma resultat som dem man erhållit i Sovjet".

Tiller har sedermera konstruerat ytterst förfinad apparatur för att kunna taga Kirlian-fotografier i sitt laboratorium i Palo Alto. I likhet med Adamenko ser han intet behov av att förutsätta existensen av något slags "bioplasma" utan använder i stället för denna term uttrycket "kall elektronemission".

En av de första som tog Kirlian-fotografier i Förenta staterna var faktiskt Thelma Moss, som i detta projekt samarbetade med en av sina studenter, Kendall Johnson. Med sin apparatur var Thelma Moss och Johnson de första amerikaner som tog färgfotografier av blad och på dessa fotografier fick med nästan samtliga delar av det osynliga spektret. Amerikanska mynt visar sig lämpligt nog återges i rött, vitt och blått, och samma färger har energien från människornas fingertoppar.

Henry C. Monteith, en elektroingenjör i Albuquerque i New Mexiko i Förenta staterna, satte i sitt hem samman en apparat, som bestod av två sexvoltsbatterier, en vibrator, som används för att förse bilradioapparater med ström, och en tändspole sådan som säljes i alla butiker för bilreservdelar. I likhet med ryssarna fann Monteith att levande blad avgav vackra, skiftande egenemissioner, som inte kan förklaras med konventionella teorier. Han förbryllades av upptäckten, att ett dött blad på sin höjd avger ett enhetligt, glödande ljus. Om det döda bladet utsättes för endast 30 000 volt, återger filmen ingenting, inte ens då bladet sköljs i vatten. Det levande bladet lyser däremot med sin egenemissions strålgans.

Denna fotograferingsmetod tycktes underbygga idén om *aurans* existens, ett ämne som de flesta vetenskapsmän i Väst ansåg höra till avdelningen för stolligheter inom forskningen.

Men efterhand som man i Förenta staterna började inse de möjliga tillämpningarna av denna metod, som funnits i trettio år allaredan, började kravet på precisare information att växa. Stanley Krippner försäkrade sig om ett stöd av ett antal finansiärer och organiserade därpå "Första västliga konferensen om Kirlian-fotografering och människans aura". Den hölls våren 1972 vid Manhattan's United Engineering Center, och konferenssalen besattes till sista plats av en mängd läkare, psykiatrer, psykoanalytiker, psykologer, parapsykologer, biologer, ingenjörer och fotografer. Under konferensen visade man bland annat några häpnadsväckande Kirlian-fotografier tagna av Thelma Moss och Johnson. De visade ett blad före och efter det att man stuckit ett föremål genom det. Innan bladet skadats lyste det i mitten av det i azurblått och skärt, vilket efter skadan förändrats till en väldig, blodröd fläck av energi.

Mysteriet med sammanhanget mellan människans emotionella eller psykiska tillstånd och emanationerna från fingertopparna har tätat sedan Thelma Moss funnit, att fotografier, tagna av hennes egna och Kendall Johnsons fingrar, blir olika från dag till dag och från timme till timme.

Eftersom fotografier av blad blir olika alltefter förändringar i mätinstrumenten, gissar Thelma Moss att "vi själva resonerar med samma frekvens som *någon viss aspekt av föremålet* på vilken frekvens vi än fotograferar det. Således får vi inte en fullständig bild utan olika bitar av information".

Tiller har spekulerat om att den strålning eller energi som emanerar från ett blad eller människans fingertoppar i själva verket kan härröra från något som finns *innan den tätare materien formats*. Detta, säger Tiller, "kan vara en annan materienivå, som åstadkommer ett hologram, ett sammanhängande energimönster, ett kraftfält, som organiserat exempelvis ett blads materia, så att denna byggs in i detta fysiska nät".

Tiller anser, att det formbildande hologrammet skulle bli kvar, även om en del av nätet skures bort. Detta är uppenbarligen precis vad ryssarna lyckats bevisa med ett blad av en växt. En bild, som återgivits i tidskriften *Journal of Paraphysics*, vilken ges ut i Downtown i Wiltshire i England, visar ett ryskt Kirlian-fotografi av ett blad varifrån en del skurits bort. Likväl finns konturerna av den felande delen kvar, där man för blotta ögat inte kan märka något.

Att detta inte var endast ett påhitt kunde på ett utmärkt sätt bekräftas, när Douglas Dean tog fotografier av fingertopparna hos en helbrägdagöerska i New York, Ethel Loach, som har många framgångsrika kureranden bakom sig. Ett fotografi, som tagits när helbrägdagöerskan vilade, visade bara en mörkblå utstrålning från huden och spetsen på en lång nagel. Ett annat fotografi, som tagits sedan hon blivit ombedd att hela någon, visade förutom den blå utstrålningen en väldig orange och röd flamma, som sköt ut från en punkt som låg nedanför själva fingeravtrycket. Båda fotografierna återgavs senare på omslaget till den medicinska tidskriften *Osteopathic Physician*. Kirlian-fotografier av religiösa helbrägdagörare visar ett svagare ljus, sedan de utfört sitt värv, medan deras patienter får större emanationer, vilket anger att något slags energi strömmar från helbrägdagörarens händer till patientens kropp. Härmed får Galvanis och Mesmers teori om den "animala magnetismen" en viss underbyggnad.

En av professorerna vid Human Dimensions-institutet vid universitetet i Rosary Hill i Buffalo i New York, syster M. Justa Smith, som är katolsk nunna och biokemist, undrade om den helande energi, som går från eller genom helbrägdagörarens händer, inte borde påverka enzymsystemet *innan* de sjuka cellerna åter kunde bli friska. Syster Justa hade skrivit en doktorsavhandling, där hon lett i bevis att magnetfält ökar enzymaktiviteten medan ultraviolet ljus minskar den. Nu började hon samarbeta med en helbrägdagörare och fann att, när denne var i ett "optimalt psykologiskt tillstånd" eller på gott humör, den energi som härrörde från hans händer kunde aktivera bukspottsenzymet trypsin på ett sätt, som kunde jämföras med effekterna av ett elektromagnetiskt fält av mellan 8 och 13 tusen gauss' styrka. (Människor lever normalt i ett magnetfält av 0,5 gauss' styrka.) Syster Justa fortsätter för närvarande sina experiment för att utröna, huruvida en helbrägdagörare kan aktivera andra kroppens

enzymer och huruvida en dylik aktivering kan bli till hjälp i bevarandet av hälsan.

Hur magnetfält påverkar det levande och hur de skall sättas i samband med "aurans" energi är mysterier, som man blott helt nyligen börjat tränga in i. Under senare år har forskarna exempelvis funnit, att sniglar kan uppfatta ytterst svaga magnetfält. Eftersom sniglarna också kan urskilja sin rörelseriktning, kan man säga att de inom sig har en struktur som fungerar såsom kompass.

Det förefaller som om det finnes ett samband mellan aktiviteten hos de "bioplasma"- eller "aura"-fält – om de nu är dylika – som omger levande väsen och dessas beroende av skilda slags strålning. I ljuset av det banbrytande sovjetiska arbetet och dess amerikanska bekräftelse föreligger intet tvivel om att växternas och djurens fysiska eller emotionella hälsa kan ådagaläggas objektivt medelst Kirlian-tekniken.

Enligt professor Tiller ligger den ryska forskningens styrka däri, att "den kunnat förse oss med detektorer och annan apparatur, med vilka vi kan börja påvisa orsakssammanhagen mellan psykoenergetiska företeelser och det slags mätresultat som våra kolleger finner acceptabla och vårt slags logik kommit att betrakta som bevis. Vi befinner oss *på det barnstadium*, där vi behöver dylika bevis."

Den första västliga Kirlian-konferensen blev en sådan framgång, att en ytterligare sammankomst hölls i februari 1973 i New Yorks stadshus. Bland de mera uppseendeväckande programpunkterna märktes den grekfödde psykiatern dr John Pierrakos' framträdande. Denne visade detaljerade teckningar av de auror som han med blotta ögat kunnat se omge växter, djur och människor. Han hade också kunnat konstatera, att auran hos neurotiska och psykotiska patienter var i ständig rörelse. I sin bok *Breakthrough to Creativity*. (Genombrott för kreativiteten), som gavs ut år 1967, omtalar legitimerade läkaren Shafica Karagulla, att många läkare i sitt diagnostikarbete gör iakttagelser av människans energifält. Shafica Karagulla uppgav inte namnet på några av dessa läkare, eftersom de inte ville diskutera sina ovanliga förmågor utanför den egna kretsen. Pierrakos är kanske den förste läkare som öppet deklarerat, att han använder sin förmåga att se människans aura för att ställa diagnos.

"Människan är en pendel, som evigt rör sig och evigt vibrerar", sade Pierrakos sina åhörare i Stadshuset. Han fortsatte:

Hennes ande är fången i en kropp, där krafter skälver och pulserar liksom hjärtats slag. Ofta dånar och skakar de i kroppen av starka emotioner, som hotar själva grunden för hennes fysiska väsen. Livet går vidare, pulserar rytmiskt och stilla av kärlekens varma känsla eller störtar fram i laviner av våldsamma känslor, ty liv är rörelse och puls. När rörelsen minskar, blir människan sjuk, och när den avstannar, dör hon.

Pierrakos liknade människokroppen vid en tidkapsel, där biologiska funktioner försiggår under "ungefär hundra år", varefter tidkapselns tillvaroform förändras. "Vid den tidpunkten måste människan i sin tidkapsel, liksom växten som slår ut i blom och fröet som spirar upp till blomman och frukt, bli varse det som sker inom och utom henne." Pierrakos menade, att vi för att kunna göra detta måste beskriva och förstå, smälta samman och förena två egenskaper: *livsenergi och medvetenhet*. Livsenergin kan man se såsom en aura omkring kroppen. Den är skiktad liksom atmosfären, som blir tunnare ju längre ut från jorden man kommer. Energi var för Pierrakos' hellenska förfäder "det som frambringar rörelse" men själv menar han att den oklara definitionen borde ersättas med en exaktare. "Energi är en levande kraft, som utgår från medvetenheten" framkastar han. Genom att iakttaga det energifält, som emanerar från kroppen och som inte är olikt ångan över kokande vatten (vilken korrekt observerad ger en antydning om vattnets natur), får jag en uppfattning om vad som sker i kroppen", sade Pierrakos.

Pierrakos' bilder tjänade att ge en uppfattning om de tre lager han ser omge sina patienter. Det första är ett mörkt band, som inte är tjockare än mellan 1,5 och 3 millimeter, ligger nära huden och företer vad som liknar en genomskinlig, kristallin struktur. Det andra är ett bredare, mörkblått lager, som påminner om en ansamling av järnfilspån och utgör, framifrån sett, ett

äggformat hölje omkring kroppen. Det tredje är ett ljusblått dis av strålände energi, vilket när patienten är vid god hälsa sträcker sig flera decimeter från kroppen och svarar för den ”utstrålning” som vi ibland tillägger lyckliga människor med aptit på livet.

Även växters energifält påverkas mycket ogynnsamt av psykiskt störda människor, omtalar Pierrakos.

Dr Wesley Thomas och jag utförde några experiment med växter på min mottagning. Vi fann, att fältet hos en chrysanthemum tydligt sammandrog sig när en människa skrek åt växten på en och en halv meters avstånd, och fältet förlorade sin azurblå färg, samtidigt som dess pulseringar minskade med två tredjedelar. I upprepade experiment ställde vi levande växter mer än två timmar per dag nära skrikande patienters huvuden (på en meters avstånd). Växternas lägre blad började falla av och själva vissnade de inom tre dagar och dog.

Pierrakos omtalade, att antalet pulser som en människas energifält avger per minut också anger den människans inre tillstånd. Pulserna är mycket långsammare hos äldre människor än hos barn och långsammare i sömn än i vaka.

Samma slags kraftfält, som kunnat iakttagas hos människor, kan Pierrakos se i makrokosmiskt sammanhang över havet, där kilometerhöga kaskader av strålning kastas upp ur smalare, pulserande band inunder. Pierrakos har kartlagt denna planetariska auras aktivitet, sådan den förändras vid olika tider på dygnet och uppger att den är minst strax efter midnatt och störst strax efter middagstid. Detta stämmer helt med Rudolf Steiners redogörelse för hur vår planet inandas och utandas den kemiska etern.

För närvarande söker ett lag av fysiker och elektronikexperter att objektivt bekräfta det som Pierrakos sett med sin ”sensitivitet”. Under beskydd av centret för bioenergetisk analys är de i färd med att utarbeta nya metoder att detektera människans, djurens och växternas auror medelst ett känsligt fotomultiplikatorrör. Detta är ett instrument varmed man kan mäta de fotoner eller den ljusenergi som avges av det ”eteriska” fältet kring en kropp. I en preliminär rapport, som föredrogs under konferensen, meddelade de att deras arbete dithills givit starka tecken på att människan radierar ett egendomligt fält, som kan detekteras av det ovannämnda röret och vars egenskaper det återstår att analysera och förklara.

Pierrakos kan även se den energi som strömmar fram ur växter, till exempel träd. Han varnar för faran att de företeelser, som Kirlian-fotograferingen påvisat, jämföras med kända typer av strålning, såsom röntgenstrålning. ”Studiet av auran kan komma att bli fullständigt mekaniskt, som om man studerade ett ting, och utan beaktande av livet självt, detta stora fenomen i de levande väsendenas inre”, säger han.

Med sitt påpekande kommer Pierrakos nära filosofen och matematikern Arthur M. Young, Bell-helikopterns uppfinnare. Denne har understrukt, att det bakom hela hierarkien av verk samma, kända eller okända krafter kan ligga en *avsikt*. ”Innehåll kräver substans”, säger Young, ”antingen verkliga fysiska föremål avses eller människans känslor eller emotioner. Substans är verkligen vad ordet innebär, det som står under – sub-stans – eller ligger bakom den fysiska världens sammanhang av verkningar och orsaker. För fysiken är den *energi*. För människan är den *motiv*.”

Kan levande väsen åstadkomma förändringar i sina fysiska system genom sina *motiv* eller *avsikter* eller någon annan viljeyttring? Kan växterna och människorna, vilka enligt materialisternas förmenande efter döden består av endast lika mycket kompost, tvål eller kemikalier, växa såsom de vill?

I det land som grundats på den mest materialistiska filosofien, i Sovjetunionen, har de rön som erhållits av Kirlian-fotograferingen föranlett många djupa frågor om det levandes – växternas, djurens och människans – verkliga natur, om kropp och själ, om form och substans. Thelma Moss tror, att forskningen på området i själva verket blivit så betydelsefull för både Sovjetunionens och Förenta staternas regeringar, att man på officiellt håll döljer sina åtgärder. Icke desto mindre har en anda av vänskaplig tävlan och samverkan uppstått mellan hittills

små, enskilda grupper av sovjetiska och amerikanska forskare.

Eller såsom Semjon Kirlian uttryckte det i ett brev, riktat till den första konferens som hållits i Väst för att studera innebörden av hans arbete: ”Denna nya forskning kommer att få en så stor betydelse, att en opartisk granskning av dess metoder kommer att kunna göras först av framtida generationers förmågor. Möjligheterna är enorma, ja de är sannerligen nästan outtömliga.”

FJÄRDE DELEN

Jordens barn

KAPITEL 13

Jorden – livets stav

Utsikten att få stora och snabba vinster har förmått moderna lantbrukare över hela världen att använda artificiella gödningsämnen hellre än naturliga för att därmed avtvinga sina jordar varje uns av produktivitet. I stället för att med tålmodiga och kärleksfulla ansträngningar bevara jordarnas naturliga balans har de sökt underkuva naturen hellre än att samarbeta med den. Ett exempel bland många är Decatur i Illinois, ett jordbrukssamhälle i hjärtat av Förenta staternas majsbälte. Då sommaren 1966 gick mot sitt slut, ångande het och kvalmig, stod majsen dubbelt manshög på fälten och lovade en rekordskörd i hela trakten, kanske 70 till 90 hektoliter per hektar. På tjugo år hade farmarna nästan fördubblat jordens avkastning genom att använda nitratgödning. De anade inte vilken ödesdiger fara de därmed inbjöd.

Följande vår märkte en av Decaturs 78 000 invånare, en man vilkens levebröd indirekt berodde på majsskörden, att dricksvattnet från hans kran smakade underligt. Eftersom vattnet hämtades direkt från Decatur-sjön, tog han med ett prov till stadens hälsovårdsnämnd. Resultaten visade nitrathalter som inte endast var för höga utan till och med potentiellt dödande. Nitrat är inte i sig skadligt för människan men kan bli dödande då det omvandlas av tarmbakterierna. Dessa får nitraten att ingå förening med blodets hemoglobin, varvid methemoglobin bildas, vilket hindrar transporten av syre i blodbanan. Detta kan orsaka en sjukdom, som kallas methemoglobinemi och leder till död genom kvävning. Särskilt barn drabbas lätt av den.

En tidning i Decatur skrev en specialartikel, där man framkastade att stadens vattenförråd blivit förorenat av nitrat i alltför stora mängder och att de gödningsämnen, som använts på majsfälten omkring staden, kunde vara orsaken till det bekymmersamma tillståndet. Artikelnen slog ned som en bomb i samhällena i majsbältet, ty farmarna använde kvävegödning med uteslutande av alla andra slag. Denna var nämligen billigast och faktiskt det enda hjälpmedlet att få en avkastning av över 70 hektoliter per hektar, den kvantitet som var nödvändig för att man skulle gå med vinst. Majs är storförbrukare av kväve, som under *naturliga* förhållanden lagras i jorden såsom en beståndsdel i humusen. Under oräkneliga tidsåldrar innan människan började bruka jorden ansamlades humus genom att rester av döda växter återfördes till jorden. När människan började odla växter, tillsåg hon att den på kväve och andra för växterna väsentliga grundämnena rika humusen hela tiden ersattes i form av djurspillning, halm och annat som ingick i bondgårdarnas gödselstackar. I flera länder i Fjärran Östern lade man ut människans avföring på fälten i stället för att låta den föras med avloppssystemet ut i floderna. För att anföra endast ett exempel på det slöseri som pågår i stadssamhällena av idag kan nämnas, att det i Sioux City i Iowa i Förenta staterna finns ett enormt förråd av naturlig gödsel. I denna stad har man under femtio år fött upp och slaktat millioner djur och skickat produkterna till nationens detaljister. Där har nötboskapen efterlämnat en gödselstack, som är längre än en fotbollsplan. Detta berg av organiskt avfall, som utgör ett så stort problem för stadens politiker, skulle man lätt kunna omvandla till naturlig gödsel, om man hade ett verkligt intresse av att rädda jorden. Detta exempel är på intet vis något undantagsfall, enligt vad dr T. C. Byerly uppger. Byerly är chef för Förenta staternas jordbruksdepartements projekt för omhändertagande av avfall. Han säger vidare, att mängden avfall från Förenta staternas

sammanlagda kreatursbestånd för närvarande är lika stor som mängden avfall härrörande från landets hela mänskliga befolkning. År 1980 kommer bägge siffrorna att ha fördubblats.

Man har föredragit att tillföra jorden artificiellt kvävegödsel i stället för att återföra naturligt kväve till den. Konsumtionen av konstgödsel enbart i staten Illinois ökade från tio tusen ton år 1945 till drygt en halv million år 1966 och stiger alltjämt. Eftersom mängden tillfört kväve är större än vad majsens kan tillgodogöra sig, rinner överskottet bort från fälten och ut i traktens vattendrag och i Decatur's fall till sist i invånarnas dricksvatten. En undersökning, som genomfördes på farmer över hela amerikanska Mellanvästern, gav vid handen att majsgrödan var så övergödd med syntetiskt kväve att karotinet i majsens inte omvandlades till A-vitamin. Till följd härav hade det kreatursfoder som odlades för låg halt även av D- och E-vitaminer. Boskapen inte endast förlorade i vikt utan förökade sig inte heller tillräckligt, och farmarna gjorde förluster. När vissa majssorter skördades för att ensileras, var nitrathalten i dem så hög, att siloerna exploderade. Den vätska som flöt ut ur siloerna dödade varenda ko, anka och höna som hade oturen att dricka den. Även då siloerna inte exploderade, blev den kväveladdade majsens i dem livsfarlig på annat sätt. De ångor av kväveoxid den avgav kunde döda den människa som aningslöst inandades dem.

Den häftiga kontrovers, som svepte över majsbältet i Illinois när sanningen blev känd, hade redan inställt sig i vetenskapliga kretsar i Förenta staterna. Vid årsmötet 1970 för Amerikanska sällskapet för vetenskapens främjande höll dr Barry Commoner en profetisk föreläsning om sambandet mellan användandet av kvävegödsel och kvävehalten hos floderna i Mellanvästern. Dr Commoner är chef för centret för naturliga systems biologi vid Washington-universitetet i Saint Louis i Missouri. Två veckor senare skickade en vice ordförande i National Plant Food Association (Riksföreningen vegetabiliska livsmedel) kopior av Commoners föreläsning till jordbruksexperter vid nio större universitet för att vederläggas av dessa. Riksföreningen är en organisation för politisk påtryckning och har till syfte att omhändertaga den amerikanska konstgödselindustriens intressen om två miljarder dollar. Jordexperterna hade ägnat större delen av sin karriär åt att råda farmarna använda konstgödsel såsom det bästa sättet att få rika skördar. Många av dem blev därför lika retade av Commoners påståenden som korridorpolitikerna i konstgödselindustrien, och de skyndade genast till sitt eget och denna industris försvar.

Commoners ende meningsfrände var kollegan dr Daniel H. Kohl, som var expert på den elektriska processen i växternas fotosyntes. Kohl ansåg problemet vara så allvarligt, att rentav hela planetens öde kunde stå på spel. Därför sökte han medelst isotopanalys fastställa precis vad som skedde med kväveöverskottet i Illinois' jord. Kollegerna inom hans universitetsavdelning attackerade omedelbart och med perfiditet hans ansträngningar med hänvisning till att dylikt arbete inte inginge i avdelningens rena forskning. Commoner förblev oberörd av fiendskapen från majoriteten av de akademiska kollegerna, och år 1971 gav han ut en bok, *The Closing Circle (Cirkeln sluter sig)*, utgiven på svenska av förlaget Aldus år 1972). I denna påpekade han att den nya tekniken, som möjliggjort att allt mindre arealer kan fås att avkasta allt större skördar, kanhända är ett framsteg rent ekonomiskt. I ekologiskt hänseende är den dock en katastrof. Han beskrev kvävegödselindustrien med sin jakt på profiterna såsom "ett av de skickligaste affärsföretag som någonsin gjorts". Tecken tyder på, att den naturliga fixeringen till jorden av kvävet i luften upphör då artificiellt kväve tillföres. Till följd härav blir det allt svårare för farmarna att sluta använda den artificiella produkten. I likhet med vanebildande droger lägger kvävegödseln grunden till ett behov, och konsumenterna "fastnar" för produkten.

Dr William Albrecht är professor i marklära vid universitetet i Missouri i Förenta staterna, och för mer än tjugofem år sedan hävdade han nästan ensam vikten av sunda jordar för grödan, djuren och människorna. Han anser, att kor är förståndigare än människor vad gäller födan. Hur högt och grönt gräset än må växa med sitt överskott av artificiellt kväve, vill kon

inte äta av det, utan betar av det omgivande gräset. Ehuru kon inte kan klassificera fodergrödorna efter deras slag och namn eller avkastning per hektar, är hon en större kännare av deras näringsvärde än någon biokemist.

Albrechts långa forskarmöda fick en beundrare i dr André Voisin, studierektor vid Franska statens veterinärskola i Alfort i närheten av Paris. År 1959 utgav dr Voisin boken *Soil, Grass and Cancer* (Jorden, gräset och cancer), vars tema var, att människan i sin ansträngning att skaffa mat åt en allt snabbare växande befolkning har glömt, att hennes kropp härrör från jorden. Voisin menar, att uttrycket ”av jord är du kommen” inte blott och bart är en religiös och filosofisk lärdom utan även en vetenskaplig sanning av så stor betydelse, att den borde ristas in över ingången till varenda medicinsk fakultet i världen.

Voisins uppfattning, att växterna och djuren är intimt förbundna med den jord ur vilken de stammar, förstärktes under ett besök han gjorde i Ukraina. Där kunde han se, att de annars jättelika skimlarna percheronerna, dragdjur som importerats från Frankrike, på några få generationer minskat till kosackhästarnas storlek. Detta hade skett trots att ryssarna hållit rasen ren, och kroppsbyggnaden var densamma, ehuru i mindre skala. Detta borde tjäna oss såsom påminnelse, säger Voisin, att alla levande väsen är biokemiska fotografier av sin miljö. Våra förfäder var, säger han, väl medvetna om att jorden själv i sista hand avgör vår livskraft och hälsa. I sin bok utvecklade Voisin tesen, att jorden gör växterna, djuren och människorna till vad de är, och han förelade läsaren en fascinerande samling fakta, som visar att djuren och växterna på jordarna och inte kemisterna i laboratorierna i sista hand avgör värdet av skilda jordbruksmetoder. Voisin anför också en mångfald av exempel för att visa, att kemisk analys av livsmedelråvaror, växter och jordarter i sig är otillräcklig för att värdera dessas näringsinnehåll. Man har sedan länge rått jordbrukarna att använda vissa slags kreatursfoder på grundval av de prov på dessas kvävehalt som tagits. Han citerar vidare R. L. M. Synge, 1952 års nobelpristagare i kemi, som anser det förmätet att på detta sätt draga slutsatser om näringsegenskaper hos kreatursfoder eller människoföda.

Collegeföreståndaren vid jordbruksvetenskapliga avdelningen i universitetet i Durham i England blev så imponerad av den föreläsning Voisin höll år 1957 för Brittiska sällskapet för animalieproduktion, att han för åhörarna sammanfattade den på detta sätt: ”Det slags växtlighet som för kemisten ter sig idealisk kanske inte gör det för kon, såsom monsieur Voisin så övertygande förklarar för oss.”

När Voisin var i England, besökte han en bondgård där en sjukdom som kallas gräsetani särskilt svårt angripit en kreatursbesättning om 150 djur. Voisin erfor av gårdens ägare, att dennes djur inte utfodrats på mogen betesmark utan på en mark med ungt gräs, som tillförts enorma kvantiteter konstgödsel, särskilt kalium. Voisin omtalade för jordbrukaren att, när kalium tillföres gräs och andra foderväxter, dessa omedelbart tillgodogör sig ämnet och hänger sig åt vad amerikanerna kallar ”lyxkonsumtion”. Följden blir en stor och snabb ökning av växternas kaliumhalt, varigenom kvantiteten av andra upptagna ämnen minskar. Om det uppstår brist på magnesium, finns en sannolikhet för att tetani eller stelkramp skall inträda.

När ortens veterinär anlände till gården för att se till de sjuka djuren, frågade Voisin om denne visste i vad utsträckning hans klient använt kalium att gödsla sin betesmark med. Djurläkaren visste inte, att han talade med en av Frankrikes mest framstående företrädare för veterinärmedicinen, utan svarade kort: ”Det är bondens sak. Min uppgift är att se till de sjuka djuren och bota dem.” Voisin chockades av detta ointelligenta svar. ”Jag tror,” skrev han, ”att det inte endast är en fråga om att bota djuren och människan, som drabbas av en sjukdom. Det är lika nödvändigt att bota jorden i syfte att förebygga sjukdomar hos djur och människor.”

Enligt hans uppfattning har konstgödselindustriens framväxt medfört, att människan mekaniskt och tanklöst förlitat sig på dess produkter till den grad, att hon glömt sin nära förbundenhet med jorden sådan naturen format den. Han anser, att människans förstörelse av det stoft varur hon kommit kan besegla hennes öde på planeten Jorden. Orsaken till detta

allvarliga tillstånd ligger visserligen inte ens hundra år bakåt i tiden, men tillståndet har förvärrats i en geometrisk serie och med det spridningen av degenerationssjukdomar, som den alltför stora användningen av konstgödsel medfört.

Det hela började när baron Justus von Liebig, en berömd tysk kemist, år 1840 utgav en uppsats med den intressanta titeln *Kemiens tillämpning på jordbruket och fysiologien*. I denna föreföll han mena, att *allt som de levande växterna behövde fanns i de mineralsalter som återstod i askan av dem*, sedan man väl förbränt växterna för att eliminera all organisk materia i dem. Visserligen stred denna teori med det man lärt genom att driva jordbruk i århundraden och sannerligen med sunda förnuftet också. De synbara resultat man erhöll sedan man tillfört jorden konstgödsel, bestående av kväve, fosfater och kalium samt kalciumoxid eller kalk, tycktes emellertid utgöra bevis för Liebigs teori. Resultatet blev en snabb uppgång för den nya grenen av den kemiska industrien: fabrikationen av konstgödsel. Detta plötsligt påkomna, blinda beroende av konstgödsel (eller NPK som den också kallas efter de kemiska beteckningarna på de viktigaste beståndsdelarna: N = kväve, P = fosfor, K = kalium) kallar dr Albrecht "askmentaliteten", emedan aska antyder något *dött* snarare än levande, och det är inte en *livsduglig* teori som gjort fiasko. Det är en teori, som liksom en senil oavsättlig kung alltjämt regerar världens jordbruksrike.

En intressant studie av sambandet mellan människors kostvanor och deras hälsa gjordes i början av vårt århundrade av dr Robert McCarrison, som förestod den indiska regeringens avdelning för näringsforskning. Han tillbragte mycken tid med att arbeta bland folken i det avlägsna Gilgit, ett kargt bergsområde i norra Kashmir. Ett av dessa folk, hunzafolket, som påstår sig härstamma från Alexanders av Makedonien soldater, kunde vandra 20 mil utan avbrott i världens oländigaste bergsterräng, eller slå upp två vavar i en tillfrusen sjö och simma under isen från den ena till den andra för blotta nöjets skull. McCarrison frapperades av att de levde till hög ålder och att de var helt fria från sjukdomar, undantagandes någon tillfällig ögoninflammation på grund av röken i de dåligt ventilerade kojorna. Deras hälsa harmoniserade med stor intelligens, humor och hövlighet. Ehuru de var få till antalet och grannfolken krigiska, blev de sällan angripna – eftersom de alltid segrade. Grannfolken däremot, som levde i samma klimat och under samma geografiska betingelser, var angripna av många slags sjukdomar. Detta egendomliga faktum fick McCarrison att börja sitt jämförande studium av Gilgit-folkens kostvanor. Senare utvidgade han sitt studium till skilda folk över hela Indien.

McCarrison utfodrade råttor med mat från olika delar av Indien, och råttor är dumma nog att äta allt som människorna äter. Han fann, att råttorna uppvisade motsvarande egenskaper i tillväxt, fysik och hälsa, som människor som åt samma mat. De råttor som åt pathaners och sikhers föda, ökade snabbare i vikt och blev mycket friskare än de som åt kanaresers och bengaliernas dagliga kost. De gnagare, som fick hunzafolkets föda, bestående av blott säd, grönsaker och frukt samt opastöriserad getmjölk och det smör som bereddades härav, förekom McCarrison såsom de friskaste han någonsin fött upp i sitt laboratorium. De växte snabbt, var tydligen aldrig sjuka, parade sig med entusiasm och hade frisk avkomma. Under hela sin livstid var de snälla, tillgivna och lekfulla. När han dödade dem vid uppnådda tjugosju månaders ålder, som motsvarar mänskliga femtiofem år, visade undersökningen inga som helst fel på deras organ. I motsats till dessa "hunzaråttor" ådrog sig andra exakt samma sjukdomar som de människor vilkas mat de utfodrats med, och de tycktes till och med antaga vissa drag av dessas uppförande. Många blev ilska och lömska och måste hållas åtskilda, om de inte skulle döda andra. Anteckningarna om de sjukdomar som konstaterades vid likbesiktningen fyllde en hel sida. Alla kroppsdelar var angripna: livmoder och äggstockar, hud, hår, blod, andnings-, utsöndrings-, matsmältnings-, nerv- och hjärt-kärlsystemen.

I en föreläsning, McCarrison höll för Brittiska kirurgsamfundet, beskrev han hur han fött upp råttor på de mera livskraftiga och välnärda indiska folkens kost, och att dessa aldrig blev sjuka under mer än två års tid. Men när läkartidningen *British Medical Journal* skrev en

ledare om McCarrisons föreläsning, koncentrerade den sig på de sjukdomar som rätt kost kunde avhjälpa och förbisåg helt McCarrisons slutsats, att människors hälsa, liksom råttors, berodde på kostens egenskaper. Läkarna var vana vid lärobokens förklaringar på lunginflammation: uttröttnings, nedkylning, slag för bröstet, pneumokocker, ålderssvaghet eller annan sjukdom. De tog intet intryck av McCarrisons upptäckt, att samtliga fall av lunginflammation hos hans laboratorieråttor berodde på felaktig kost. Detsamma gällde sjukdomar i mellanörat, magsår och andra sjukdomar.

I amerikanska läkarkretsar hade man inte större förståelse för den grundsanning McCarrison förkunnade än vad de brittiska kollegerna hade. De lyssnade oberörda då han under sin Mellon-föreläsning sade följande om hunza-folket: ”Deras påfallande frihet från buksjukdomar står för mig, sedan jag återkommit till Västerlandet, i anmärkningsvärd kontrast med vårt högt civiliserade samhälles mag- och tarmlidanden.” McCarrisons tungt vägande bevis för att hunzafolket åtnjöt ett anmärkningsvärt långt liv, fritt från sjukdomar, har lika litet nu som då kunnat väcka intresse för utsändandet av en medicinsk forskningsexpedition till landet Hunza. Hans viktiga material begrovs i läkartidningen *Indian Journal of Medical Research*. Det fick inte någon vid publicitet förrän år 1938, då en brittisk läkare vid namn J. T. Wrench gav ut boken *The Wheel of Health* (Hälsans hjul). I inledningen till sitt arbete ställde han den kontroversiella frågan, varför unga medicine studerande alltid fått studera människor, som är eller just varit sjuka, men aldrig de helt friska. De medicinska skolorna undervisar endast om sjukdomar, anmärkte han. ”Vidare baseras vår undervisning om sjukdomar på patologien, det vill säga utseendet hos det som dött av sjukdom.” Då som nu har tonvikten lagts på *patologien* och inte *ekologien*.

Varken Wrenchs uppmaning eller McCarrisons häpnadsväckande upptäckter tycktes bekomma hälsovårdsmyndigheterna i de större nationerna i världen. År 1948 uppgav tidningen *Washington Post*, att dr Elmer Nelson, som förestod näringsavdelningen i Förenta staternas motsvarighet till vår socialstyrelse, sagt inför domstol att:

Det är helt och hållet ovetenskapligt att säga, att en välnärd kropp är bättre rustad att stå emot sjukdomar än en mindra välnärd kropp. Min allmänna uppfattning är, att det inte föreligger tillräckliga experimentella bevis för påståendet, att bristfällig kost ökar mottagligheten för sjukdomar.

Någon tid innan McCarrison anlände till Gilgit, kom en ung man vid namn Albert Howard till slutsatsen, att den verkliga orsaken till växters sjukdomar aldrig skulle uppdagas av forskare som stängt in sig i små laboratorier eller i växthus fulla med blomkrukor. Denne var en mykolog och lärare i jordbruksvetenskap anställd vid jordbruksbyrån på Barbados. Han skrev: ”På Barbados var jag en laboratorieeremit, en specialisternas specialist, som inställt sig på att lära sig mer och mer om allt mindre och mindre.” När han emellertid gjorde en resa till öarna Windward Island och Leeward Island för att undervisa folk i odlandet av kakao, pilrot, jordnötter, bananer, citrusfrukter, muskotnötter och en mängd andra växter, upptäckte han, att han hade mycket att lära av dessa människor, som levde nära jorden. Och detta fick honom att inse, vari en av de största svagheterna låg i den växtpatologiska forskningens organisation. Han skrev:

Jag forskade i växtsjukdomar men hade själv inga odlingar, på vilka jag kunde pröva de bote-medel jag förespråkade. Det stod fullt klart för mig, att en vid klyfta skilde vetenskapen i laboratoriet från praktiken på fälten.

Sitt första stora tillfälle att förena teori och praktik fick Howard år 1905, då han utnämndes till kejsarlig botaniker hos indiska regeringen. När han sedan arbetade vid jordbruksforskningsstationen i Bengalen, beslöt han att pröva, huruvida han kunde odla så friska växter, att de inte skulle behöva giftbesprutning för att motstå sjukdomar. Han tog infödingarna i området till lärare och studerade noga indiska jordbruksmetoder. Såsom han uttryckte det ”fick han snart sin belöning.

Indierna använde inga ogräsmedel, ingen konstgödsel, utan återförde till jorden sorgfälligt

samlat avfall från djur och växter. Så stor framgång fick Howard med användande av dessa metoder, att han inemot år 1919 lärt sig

hur man odlar friska grödor, som är praktiskt taget fria från sjukdom, utan den minsta hjälp av mykologer, entomologer, bakteriologer, jordbrukskemister, statistiker, informationsbanker, konstgödsel, besprutningsapparat, insektsmedel, svampmedel, som den moderna experimentstationen kan uppbåda.

Han fann också, att hans hjord av arbetsoxar, som utfodrats endast med det som hans fruktbara jord gav, aldrig drabbades av mul- och klövsjuka, boskapspest, blodförgiftning eller någon annan av de boskapsjukdomar som så ofta förhärjade landsbygden miltals omkring. Han skrev:

Intet av mina djur avskildes, intet ympades, och de kom ofta i beröring med sjuk boskap. Eftersom endast en låg häck skilde min lilla gård vid Pusa från en av de stora ladugårdarna på Pusaegendomen, där fall av mul- och klövsjuka ofta förekom, såg jag flera gånger, hur mina oxar gnuggade mulen med mul- och klövsjukefall. Ingenting hände emellertid. De friska, välnärda djuren reagerade inte på sjukdomen, lika litet som olika slags riktigt odlade grödor på insekter och svamppest – ingen reaktion inträdde.

Hans erfarenheter hade visat honom, att grunden för elimineringen av sjukdomar hos växter och djur låg i jordens fruktbarhet. I syfte att på sin experimentstation åstadkomma största möjliga fruktbarhet beslöt han att taga efter de gamla kinesiska metoderna och upprätta ett system att i stor skala omvandla avfall från gården till humus.

Alltmedan denna idé tog form i hans tankar, hade försöksstationen i Pusa enligt hans uppfattning olyckligtvis fått sin fasta organisation i ”en rad vattentäta skott – växtförädling, mykologi, entomologi, bakteriologi, jordbrukskemi och praktiskt jordbruk”. De intressen som skjutit till medel föreföll betrakta organisationen såsom viktigare än dess ändamål. Howard behövde fullständig handlingsfrihet med allt vad detta innebar. Hans planer skar tvärs över fackvetenskapens gränser, och han insåg att det inte fanns någon plats för honom inom de förefintliga ramarna för organisationen. Därför arbetade han träget på att samla medel för grundandet av ett nytt centrum, Institutet för växtindustri i Indore, 60 mil nordost om Bombay, där han kunde arbeta som han ville. En högre avkastning av bomull, som var den gröda området huvudsakligen handlade med, kunde man få endast genom att öka jordens fruktbarhet. Howard hamnade alltså i sitt rätta element. Han började utarbeta den metod för humusproduktion som sedermera kallades Indore-processen. Efter en kort tid var bomullsavkastningen icke endast tre gånger större än den i de omkringliggande områdena, utan var bomullen även anmärkningsvärt fri från sjukdom. Howard skrev senare:

Resultaten blev en fortgående bekräftelse av den princip jag tillämpade, den om sambandet mellan jordar som är på gott humör och grödor utan sjukdomar. De blev beviset för att sjukdomar kan slå till, så snart jorden inte håller måttet.

Howard var fast övertygad om att de två viktigaste målen var att bevara jordarnas rätta beskaffenhet och att inte överanstränga dem med att bruka dem mer än vad deras naturliga reserver täckte till.

Howard skrev en bok på grundval av sina rön, *The Waste Products of Agriculture: Their Utilization as Humus* (Jordbrukets avfallsprodukter och deras användning såsom humus), som erhöll välvilliga och till och med entusiastiska recensioner över hela världen. Men när man började låta boken cirkulera bland jordbruksforskare, som arbetade med bomullens problem på forskningsstationer i hela det brittiska imperiet, blev mottagandet fientligt, och man försökte rent av hejda dess vidare spridning. Anledningen var att Howard med sina framgångsrika metoder utmanat de väl befästa uppfattningarna, att *endast växtförädling* kunde höja bomullsavkastningen och växtfibrernas kvalitet och att sjukdomar skulle betvingas genom *direkt attack med bekämpningsmedel*.

Vidare förlöjlade man tidsfaktorn. Hur kunde man slösa flera års tid på att återställa

jorden till det som Howard kallade ”gott humör”? Detta krävde att man övergäve de kemiska gödningsmedlen och började införa Indore-komposten, som var en blandning av multnande djur- och växtavfall i proportionerna tre till ett, vilket skulle taga lång tid. Howard skrev:

Kompostproduktion i stor skala kan således bli något revolutionerande och en verklig fara för den nuvarande inrättningen, och kanske själva existensen, av en forskningsorganisation, som grundats på tillämpningen styckevis av skilda vetenskaper på ett så sammansatt och mångsidigt biologiskt problem som bomullsproduktionens.

Forskare, som arbetade med många andra grödor i hela imperiet, intog samma uppfattning som bomullsexperterna, och de erhöll starkt stöd av huvudmännen för de blomstrande konstgödsel- och bekämpningsindustrierna.

När Howard återvänt hem till England år 1935, erhöll han en inbjudan av studenterna vid jordbrukshögskolan vid universitetet i Cambridge att hålla en föreläsning för dem om ”Humusproduktion enligt Indore-metoden”. I förväg lät han sprida tryckta exemplar av sitt anförande för att försäkra sig om en livlig diskussion efter sitt framträdande, och därför var nästan hela lärarkåren närvarande, när han steg upp på podiet. Eftersom Howard rönt ett så massivt motstånd från växtexperterna i England, Indien och andra delar av världen, överraskade det honom inte, att nästan hela fakulteten, från kemister och patologer till växtförädlare, livligt motsatte sig hans yttranden. Blott studentkåren tycktes entusiastisk, och enligt vad Howard minns fann den

stort nöje i att se sina lärare på defensiven och fåfängt söka stötta sitt tempels vacklande pelare. Ånyo förvånades jag här över vilka begränsade kunskaper och erfarenheter världens jordbruksforskare hade, vilket denna debatt visade. Min känsla var, att jag hade med nybörjare att göra och att somliga av de argument som framfördes nästan kunde kallas okunnig näsvishet. Efter denna sammankomst stod det klart, att ringa eller intet stöd för organiskt jordbruk skulle fås från jordbrukshögskolorna och forskningsinstitutet i Storbritannien.

Howard besannades. När han senare höll en föreläsning för Brittiska jordbrukarklubben om ”Att återställa och bibehålla fruktbarheten”, fanns representanter för forskningsstationerna och konstgödselindustrien närvarande, och dessa förlöjligade hans ideer. Till deras protest genmälte Howard, att han snart skulle ge sitt svar ”skrivet på jorden själv”. Sir Bernard Greenwell tillämpade samvetsgrant Howards anvisningar på sina två egendomar och kunde två år senare till klubben avge en rapport, som helt bekräftade Howards livslånga erfarenheter. Men forskarna och konstgödsel-fabrikanterna visste att framgång var det enda ovedersägliga argumentet för organiskt jordbruk, och de uteblev från sammankomsten.

Trots penningintressenas hårda motstånd blev Howard i likhet med McCarrison adlad för sina insatser. Men bara ett fåtal var mottagliga för hans ideer och skulle följa honom i spåren. En av dem var lady Eve Balfour, som alltsedan barndomen drabbats av svåra anfall av reumatism och ständiga förkylningar varje vinter från november till april. Hon stiftade bekantskap med Howards forskning strax före andra världskriget och började driva sitt eget jordbruk i Haughley i Suffolk i England enligt Indore-metoden. I stället för bageribröd åt hon endast bröd som bakats på hennes eget kompostgödda vete. Den första vintern sedan hon lagt om sin kost på detta sätt var hon helt fri från förkylning för första gången i sitt liv och besvärades inte längre av reumatisk värk under de långa perioderna av kallt och rått väder.

Under kriget utkom lady Eves bok *The Living Soil* (Den levande jorden) i det av ransoneringsarna hårt kringskurna England. Boken var resultatet av ett långvarigt detektivarbete i biblioteken och samtal med hälsoexperter, som övertygats om det riktiga i Howards och McCarrisons ideer. Den utgjorde en sammanställning av en mängd dittills spridda fakta om sambandet mellan växtodling på humus och hälsan hos de djur och människor som livnärde sig av dessa produkter. Lady Eve jämförde människans förmättna ”erövring av naturen” med den erövring av Europa som nazisterna just var i färd med. ”Liksom Europa gör uppror mot tyrannen”, skrev hon, ”gör naturen uppror mot människans exploatering.”

Lady Eves griskultingar angreps vid en månads ålder av en vit diarré, som handböckerna förklarade bero på järnbrist. De rekommenderade följaktligen utfodring med nate eller andra järnrika växter. Lady Eve fann emellertid snart, att hon kunde kurera djuren lika effektivt genom att fodra dem med jord från humusrika fält, där inga kemiska gödningsämnen använts. Jord från åkrar, som blivit "utsugna" genom användningen av konstgödsel, visade sig inte ha någon verkan på sjukdomsförloppet.

En annan av Howards anhängare var Friend Sykes, en engelsk jordbrukare och uppfödare av fullblodshästar. Denne köpte ett vanskött jordbruk om 300 hektar i Wiltshire och planerade att driva det enligt Howards ideer. Sykes föregående erfarenhet såsom jordbrukskonsulent hade lärt honom, att specialiserat jordbruk med endast vissa grödor eller ett slags boskap oundvikligen medför sjukdomar hos djur och växter. Hans slutsats var, att sjukdomar kunde utrotas helt genom bedrivande av "god lantushållning på ett upplyst sätt" och särskilt genom införande av växelbruk. Sykes hade studerat ekologi långt innan ämnet kom på modet och motsatt sig användningen av DDT mer än tio år innan Rachel Carson gav världen en chock med sin bok *Tyst vår*. I sin bok *Food Farming and the Future* (Livsmedelsjordbruket och framtiden), som kom ut 1950, skrev han:

Det första naturen gör, när den angripits med gifter, är att slå tillbaka och söka avla fram en motståndskraftig varietet av den livsform som angripits. Om kemisten framhärdar med sina giftmetoder, måste han ofta nog framställa allt starkare gifter för att komma till rätta med det motstånd naturen bjuder honom. På detta vis bildas en ond cirkel. Ty såsom ett resultat av denna kamp uppstår sjukdomar av envisare slag och tillverkas ännu starkare gifter. Och vem vet, om människan själv inte till sist indrages i detta långvariga krig och besegras?

Sykes tog till grund för sitt jordbruk insikten, att jorden hade en *dold fruktbarhet*, som kunde förverkligas genom blotta vården av jorden och utan användande av konstgödsel. Resultaten blev nära nog fantastiska. En laboratorieanalys av jord från ett av hans fält ådagalade allvarlig brist på kalk, fosfat och kalium, och man rådde honom att avhjälpa missförhållandet med konstgödsel. Sykes struntade i rådet, endast plöjde och harvade fältet i fråga och sådde havre *utan att ha tillsatt några gödningsmedel*. Till grannarnas förvåning kunde han skörda 80 hektoliter per hektar, och därefter hade han lika stor framgång med vete. Sedan han odlat jorden sommaren igenom, skickade han åter in ett prov av den till laboratoriet, som meddelade att kalken och kaliet helt återställts och att bara bristen på fosfor kvarstod. Det var sakkunskapens enhälliga uppfattning, att man inte kunde odla brödsäd utan stora tillsatser av fosfat. Men Sykes endast plöjde djupare i fältet och luckrade upp jordens alvskikt, så att detta annars sammanpackade och värdelösa jordlager genomluftades. Hans andra veteskörd blev därefter ännu större än den första. När Sykes beställde sin alvluckrare, frågade försäljaren: "Vad i all världen ska ni ha ett sådant redskap till i denna gudsförgättna trakt? Min firma har funnits i mer än hundra år och aldrig förr sålt en sådan plog." Året därpå gav Sykes' vete med råg och klöver som skyddsådd sex ton halm per hektar på första mejningen. Därefter plöjde han sin jord, besådde den med havre och erhöll över 90 hektoliter per hektar. Den tredje laboratorieanalysen av hans jord visade inga som helst brister.

Sykes beskrev denna metod i uppsatsen "Lönsamt jordbruk med organisk gödsel såsom enda näringstillförsel", där han konstaterade, att han inte endast sparat pengar med sin metod utan också gjort boskapen friskare och växterna fria från sjukdomar utan att han behövt använda giftbesprutning. Dessutom hade han kunnat använda samma utsäde av vete, korn och havre under sex varandra följande år, ehuru andra lantbrukare varit tvungna att växla. Sina skördar kallade han enorma.

Friend Sykes, lady Balfour och andra intresserade stiftade föreningen Soil Association med syftet att förena människor hemma och i utlandet, vilka vill verka för större förståelse för *livssammanhangen* mellan jorden, växten, djuret och människan. Dess grundtanke är, att den totala tillgången på livsmedel blir mindre, när *kvaliteten eftersättes på kvantitetens bekostnad*.

Föreningen inledde ett forskningsprojekt på donerad mark i Suffolk. Talesmännen för detta projekt yttrade:

Mänskligheten har blivit djupt skrämmd genom uppfinningen av atombomben. Likväl förbiser de allra flesta människor, då de tror att förstörelse endast innebär krig och olyckshändelser, den långsammare men mycket vidare verkande ödeläggelse som åstadkommes genom utsugningen av den jord vi är beroende av för vår existens. Den slöseribetonade exploateringen av jordens fruktbarhet beror delvis på begäret efter snabba vinster, men ännu mera på okunnighet. Många forskare och agronomer inser nu sin ofullständiga kunskap om de naturprocesser som döljer sig bakom jordens fruktbarhet. De anser, att dessa processer endast delvis kan förklaras i jordbrukskemiens begrepp och att den rent oorganiska inriktningen i studiet av jorden är lika död som adertonhundredalets mekaniskt determinerade fysik. "Död" är rätta ordet, ty den felande faktorn är livet självt.

Strax innan Soil Association grundades i Storbritannien, råkade J. I. Rodale, redaktör för en hälsotidskrift i Pennsylvania i Förenta staterna, på ett av sir Albert Howards arbeten. Senare skrev han:

Att säga att jag häpnade skulle vara alltför beskedligt. Visst har det sätt på vilket man odlar födan att göra med dess näringsvärde. Likväl hade denna teori inte behandlats i någon artikel i alla de hälsotidskrifter jag läste. För läkarna och näringsexperterna var en morot alltid en morot.

År 1942 köpte Rodale en egen farm i Emmaus i Pennsylvania. Han företog sig att ge ut sir Albert Howards bok *An Agricultural Testament* (Ett jordbruksvetenskapligt testamente) och grundade en tidskrift, *Organic Gardening and Farming* (Organisk trädgårdsodling och organiskt jordbruk), som för närvarande, efter trettio års utgivning, har 850 000 prenumeranter. En pendang till denna utgjorde tidskriften *Prevention* (Förebyggelse), som grundades av Rodale år 1950 med syftet att upplysa allmänheten om sambandet mellan hälsa och organiskt odlade livsmedel. Den har nu över en million läsare, människor som i allt större antal hyser bekymmer över de amerikanska livsmedlens kvalitet.

Rodales verksamhet har haft till syfte att undervisa den amerikanska allmänheten och visa den, att jorden är något levande och rent. Under ytan kryllar jorden av organismer. Några av de värdefullaste är daggmaskarna. De kallas på latin *annelida* efter ordet för "ring", ty de består av mellan ett och två hundra ringliknande segment, som vart och ett är en kropp i miniatyr med likadana organ som de övriga. Maskarna gräver sig ned i marken djupare än en människas hela längd och verkar därvid såsom naturens plogar, äter jorden medan de gräver sig fram, utsöndrar den och bildar därmed värdefull matjord. Aristoteles kallade dem "jordens tarmar", men de kan också kallas dess kärlesystem, ty utan daggmaskarna blir jorden hårt sammanpackad, som om dess ådror hade stelnat.

År 1881 och ett år före sin död gav Charles Darwin ut sin bok *Vegetable Mould and Earthworms* (Växtnöglet och daggmaskarna), där han gjorde gällande, att växtligheten skulle förfalla och dö, om daggmaskarna inte funnes. Hans uppskattning var, att daggmaskarna genom sin matsmältningskanal transporterar mer än tjugo ton jord i torr vikt per hektar och år. För ett fält rikt på daggmaskar innebär detta, att ett *fem centimeter* tjockt lager matjord bildas på tio år. Darwins bok om daggmaskarna fick ligga och damma på hyllorna i femtio år innan man åter tog upp den till granskning, men inte ens då fick hans tankar sin rättmätiga plats i jordbrukshögskolornas undervisning. Därför inses det knappt, att en alltför stor användning av konstgödsel och bekämpningsmedel kan medföra utrotningen av en åkers hela daggmaskbestånd, som är så viktigt för jordens hälsa.

I sin bok *Soil Conditions and Plant Growth* (Jordens betingelser och växternas tillväxt) säger sir E. John Russell, att det i ett gram av sådan jord, som behandlats med naturlig gödsel, finns omkring 29 millioner bakterier. Sedan emellertid konstgödsel tillförts, sjunker antalet till nästan hälften. Bakterierna i en hektar bördig mylla uppskattas väga mer än ett halvt ton, och då de dör omvandlas de till den humus som berikar jorden på naturligt vis. Vidare finns mängder av andra mikroorganismer; aktinomyceter, trådliknande varelser, som har likhet med

både bakterier och svampar; mikroskopiskt små alger, som är besläktade med algerna i havet; protozoer eller encelliga organismer samt de egendomliga, klorofyll-lösa svamparna, som innefattar encelliga såväl som vitt förgrenade organismer, såsom jästsvamp, mögelsvamp och de ätliga svamparna. Hos vissa svampar sluter sig mycelieträdarna samman med rötterna till många gröna växter på ett gåtfullt sätt, som gynnar dem bäge. Trådarna hos dessa svampar, som kallas *mykorrhiza*, förtäres av de trådrötter, med vilka de är förbundna. Denna upptäckt bekräftades av sir Albert Howard, som fann att rötterna hos de friskaste franska vinträden var rika på mykorrhiza. Ingen konstgödsel hade använts i odlingen, och de viner som framställdes av dem var kända för sin höga kvalitet.

En annan, för äldre tiders lantbrukare välkänd, fördel med naturligt jordbruk har glömts bort i vår tids på enstaka grödor strängt specialiserade jordbruk: växternas symbios. Såsom den ryske författaren Solouchin påpekat i sin essä "Gräs", har den moderna sovjetiska lant-hushållningen förlorat all känsla för de välsignelser växternas kompanjonskap ger. Experterna förhånar tanken, att blåklint, som växer i ett böljande rågfält, kan ha någon gynnsam inverkan på grödan, och betraktar de vackra blommorna såsom endast skadligt ogräs. Solouchin frågar sig emellertid: "Om blåklinten vore ett skadligt ogräs, skulle då bönderna inte lärt sig hata den, innan de lärda agronomerna gjorde sitt intåg?"

Hur många botaniker, undrade Solouchin, känner till att den första kärven från rågskörden brukade smyckas kärleksfullt med en krans av blåklint och ställas framför en ikon? Eller att folket på landet ansåg, att blåklinten kunde ge bina nektar i överflöd för deras honungstillsverkning även i det torraste väder? Solouchin anade, att allt detta folkliga vetande stod på en stadig verklighetsgrund. Han kontrollerade i facklitteraturen och fann uppgifter, som stödde böndernas aning. Han läste att, om hundra vetekorn blandas med tjugo prästkragefrön, de senare kväver det spirande vetet; men att, om endast ett prästkragefrö tillsättes, vetet växer bättre än om inga prästkragar alls får växa på åkern. Motsvarande gäller för råg och blåklint.

Solouchins syn på växternas symbios överensstämmer med den som dr Joseph Coccanouer hyser. Han är en nordamerikansk professor i botanik och naturvård. I sin bok *Weeds: Guardians of the Soil* (Ogräset: jordens väktare), som kom ut för nästan ett kvartssekel sedan, framlägger Coccanouer sin tes att de växter som vanligen betraktas som skadliga och förtretliga, såsom bitterambrosia, svinmålla, portlak och nässlor, för upp mineraler från jordens alvskikt, särskilt sådana som uttömts i matjordsskiktet, och är utmärkta indikatorer på jordens beskaffenhet. Odlade tillsammans med nyttoväxter hjälper de dessa att komma ned med sina rötter dit, där den näring finns som annars vore utom räckhåll för dem. Varnande skrev han: "I Amerika underminerar vi vår jord i stället för att bruka den i våra frenetiska ansträngningar att profitera på jordbruksprodukternas höga priser." Detsamma har börjat ske i Europa, där sedan andra världskriget få bönder tillämpat *återställandets lag*, utan i stället fallit för att stimulera jorden med konstgödsel för att därmed nå snabba och lönsamma resultat. Idag bor amerikanerna i ett land, där jordbruket blir alltmer mekaniserat och där livsmedelsproduktionen anses vara effektivast i världen. Likväl fortsätter livsmedelspriserna att stiga. Det påstås alltså allmänt, att en bonde i Förenta staterna år 1900 kunde föda blott fem personer förutom sig själv medan han idag kan föda trettio. Men Georg Borgström, en livsmedelsforskare vid universitetet i Michigan, menar att denna statistik är illusorisk. Vid sekelskiftet icke endast brukade bönderna sin jord och födde upp boskap. De producerade sin egen mjölk, slaktade sina egna djur, kärnade sitt eget smör, saltade kött, bakade bröd och drev sitt jordbruk med hjälp av dragdjur, som de själva fodrade. Nu har dragdjuren ersatts med dyrbara maskiner, som förbrukar allt dyrare fossila bränslen, som snart är uttömda, och lantbrukarens övriga verksamheter har övertagits av fabriker. På mindre än tjugofem år har flera millioner uppfödare av fjäderfä, vilkas höns fick traska omkring på marken och inmundiga sig alla slags naturliga mineraler och insekter, försvunnit. De har ersatts med ungefär sex tusen halvautomatiska hönserier, där broilerkycklingar tränges ihop i burar, där de aldrig kan sträcka på vingarna,

och uppfödes på en kost full av artificiella tillsatser.

Alla dessa aktiviteter utanför själva jordbruket bidrar till livsmedlens höga priser och tvivelaktiga kvalitet. Faktum är att, om man räknar med de omkring tjugotvå miljoner arbetare som tillverkar jordbruksmaskiner, bygger vägarna som förbinder farmarna med marknaden och omhändertar lantbruksprodukterna, det står klart att det idag kräves ungefär lika många människor för att föda Förenta staternas befolkning som år 1900. Det finns dock tecken, som tyder på att kritiken äntligen börjar ge effekt och att forskarna på universiteten börjar få upp ögonen för de tankar som McCarrison, Howard och Rodale framlade för så länge sedan. Den 4 mars 1973 offentliggjorde professorerna Robert F. Keefer och Rabindar N. Singh, jordbruksforskare vid universitetet i Morgantown i Väst Virginia i Förenta staterna, ett pressmeddelande, vari sades att "det människan äter delvis bestäms av den konstgödsel jordbrukarna använt för sina grödor". Som om detta vore något nytt! De bägge professorerna meddelade, att de genom experiment konstaterat, att mängderna av spårämnen i sockermajs och fodermais, så viktiga födoämnen för djur och människor, minskat drastiskt på grund av att vissa slags konstgödsel använts i stora mängder på vissa jordar.

Den något senkomna upptäckten av denna grundsanning tjänar att bestyrka en undersökning, som företogs i elva stater i amerikanska Mellanvästern. Denna gav vid handen, att halterna av järn, koppar, zink och mangan i majs-korn minskat allvarligt under de senaste fyra åren. Ett omfattande användande av kvävegödsel, såsom det som skrämde medborgarna i Illinois, "kan", säger Singh, "få långtgående verkningar på djurs och människors hälsa". Han tillägger, att det arbete en annan av hans kolleger gjort visar, att gödning av betesmarker med stora mängder kväve kan medföra förändringar i de betande djurens mjölk, vilket framkommit sedan man utfodrat råttor med denna. "Vårt studium av sockermajsen framlägger vi endast såsom exempel, eftersom en enda beståndsdel i kosten sannolikt inte är signifikant för människans näringsstatus", avslutar Singh försiktigt.

Mera glädjande är att verksamma jordbrukare inte längre väntar på att akademiska forskare skall bekräfta vad de själva kan se med egna ögon. Självständigt tänkande och intelligenta människor iakttar de verkningar kemikalierna, konstgödseln såväl som bekämpningsmedlen, övar på deras jordar, och skrider till handling för att ställa missförhållandena till rätta, innan det blivit för sent. Ehuru åtgärderna kan bli tidskrävande, vet de att, om dessa icke vidtages, det land som i århundraden gav indianerna majs, bönor och squash och proteinrikt prärie-gräs åt miljoner bufflar, inte endast kommer att ge mineralfattiga skördar utan även kanske inga skördar alls.

ETT BREV AV K.H.

Mottaget av A.O.H, den 30 juni 1882.

Tanken på att ikläda mig min nya roll av "handledare" inger mig onda aningar, och detta av ren försiktighet. Om M. tillfredsställde Er blott föga, fruktar jag att göra Er ännu mindre nöjd, eftersom förutom att vara hindrad i mina förklaringar – ty det finns tusen ting jag måste lämna oavslöjade – jag genom mitt tysthetslöfte har långt mindre tid till mitt förfogande än han har. Jag skall dock försöka göra mitt bästa. Låt det ej sägas att jag icke uppfattade Er nu visade uppriktiga önskan att bli Samfundet, således mänskligheten, till gagn, ty jag är livligt varse att i Indien ingen bättre än Ni själv är ägnad att skingra vidskepelsens och den folkliga villfarelsens dimmor genom att kasta ljus över de dunklaste problem. Men innan jag besvarar Era frågor och förklarar vår lära ytterligare något, måste jag låta mina svar föregås av en lång inledning. Allra först och återigen vill jag fästa Er uppmärksamhet på den oerhörda svårighet som ligger i att finna lämpliga engelska termer, som skulle till det bildade europeiska intellektet förmedla ens en tillnärmelsevis riktig uppfattning om de olika ämnen vi skall behandla. För att belysa vad jag menar understryker jag med rött de facktermer som era vetenskapsmän antagit och brukar och som det oaktagat är fullkomligt vilseledande icke endast när de tillämpas på sådana transcendentala ämnen som nu föreligger utan även när de brukas av vetenskapsmännen själva i deras egna tankesystem.

För att begripa mina svar måste Ni allra först betrakta den eviga *Essensen*, Swabhävat, icke såsom ett sammansatt element ni kallar ande–materia, utan såsom det enda elementet, för vilket engelskan icke har något namn. Det är både passivt och aktivt, ren *Ande-Essens* i sin absolutitet och vila, ren materia i sitt ändliga och betingade tillstånd – rent av såsom en ovägbär gas i detta stora okända, som vetenskapen behagat kalla *Kraft*. När skalder talar om "oföränderlighetens strandlösa ocean", måste vi betrakta termen blott såsom en skämtsam paradox, emedan vi hävdar att det icke finns någon oföränderlighet – åtminstone icke i vårt solsystem. Oföränderlighet, säger teisterna och de kristna, "är ett Guds attribut", och oförtövat utrustar de Gud med varje föränderlig och ombytlig egenskap och attribut, vetbar såväl som ovetbar, och tror att de löst det olösliga och kvadrerat cirkeln. På detta svarar vi: Om *detta*, som teisterna kallar Gud och vetenskapen "kraft" och "potentiell energi", bleve oföränderligt blott för ett ögonblick även under mahapralayan, en period när också Brahma, världens skapande byggmästare, sägs ha uppgått i icke-varat, så kunde det icke finnas någon manvantara och härskade rymden ensam, omedveten och allenarådande i tidens evighet. Likväl är teismen, när den talar om föränderlig oföränderlighet, icke mer absurd än den materialistiska vetenskapen, när den talar om "*latent potentiell energi*" och materiens och kraftens oförstörbarhet. Vad skall vi tro på såsom oförstörbart? Är detta det osynliga något, som rör materien eller rörliga kroppars energi! Vad vet nutida vetenskapen om kraft, eller säg krafterna, i egentlig mening, orsaken eller orsakerna till rörelsen? Hur kan det finns något som kan kallas *potentiell energi*, *det vill säga* en energi, som har latent *inaktiv* kraft, eftersom den är energi *bara medan den rör materien* och att, *om den någonsin upphörde att röra materien, den skulle upphöra att vara* och att med den materien själv skulle upphöra? Är kraft en mer lyckad term? För omkring trettiofem år sedan framlade en viss dr Mayer den hypotes som nu godtagits såsom ett axiom, att kraften, i den mening som den nutida vetenskapen givit den, i likhet med materien är *oförstörbar*; nämligen när den upphör att manifesteras sig i en form, finns den alltjämt till och har blott *övergått i någon annan form*. Och likväl har era vetenskapsmän icke funnit ett enda exempel, där en *kraft* omformas till en annan, och mr Tyndall säger sina motståndare, "i intet fall är den kraft som frambringat rörelsen förintad eller förändrad till något annat". Vidare är vi den moderna vetenskapen tack skyldiga för den nyligen gjorda upptäckten att det finns ett kvantitativt förhållande mellan den dynamiska energi som frambringar något och detta "något" som frambringas. Otvivelaktigt finns det ett kvantitativt förhållande mellan orsak och verkan, mellan den mängd energi man förbrukar när

man knäcker näsan på sin nästa och den skada som vållas denna näsa, men detta löser icke ett smul mera mysteriet rörande vad de behagar kalla korrelationer, eftersom det lätt kan bevisas (och det enligt samma vetenskaps auktoritet) att varken rörelsen eller energin är oförstörbar och att de fysiska krafterna på intet sätt eller vis kan förvandlas till varandra. Jag skall korsförhöra dem med deras egen fraseologi, och vi skall se om deras teorier är ägnade att tjäna såsom en mur mot våra ”häpnadsväckande läror”. När jag nu vidtar förberedelser för att framlägga en lära rakt motsatt deras egen, är det bara rätt och riktigt att jag rensar marken på vetenskapligt skräp för att det jag har att säga icke skall falla på alltför belastad mark och bara låta ogräs växa. ”Denna potentiella och imaginära *materia prima* kan ej existera utan form”, säger Raleigh, och han har rätt såtillvida att vetenskapsmännens *materia prima* finns bara i deras inbillning. Kan de säga att samma kvantitet av energi alltid rört universums *materia*? Förvisso icke så länge som de lär att, när de i den materiella kosmos ingående elementen, vilka först måste manifesteras sig i sitt osammansatta gastillstånd, förenades, den materierörande energins kvantitet var en miljon gånger större än den är nu, när *vårt klot är i färd med att kylas*. Ty vart gick det värme, som alstrades av denna oerhörda process, som byggandet av ett världsallt fordrade? Till rymdens oupptagna kamrar, säger de. Gott, men om det för alltid lämnat det *materiella universum* och den energi, som är verksam på jorden, aldrig någonsin varit densamma, hur kan de försöka hävda den ”oföränderliga kvantitet energi”, denna potentiella energi, som en kropp ibland kan utöva, den KRAFT som övergår från en kropp till en annan, därunder alstrar rörelse och ännu ej ”förintats eller förvandlats till något annat”? ”Ja”, får vi till svar, ”men vi håller alltjämt fast vid dess oförstörbarhet; så länge den förblir *förbunden med materien*, kan den aldrig upphöra att vara eller mer eller mindre.” Låt oss se om det verkligen är så. Jag kastar en tegelsten upp till en murare, som är sysselsatt med att bygga taket till ett tempel. Han fångar den och murar fast den i taket. Tyngdkraften övervann den framdrivande kraft som gav tegelstenen dess uppåtgående rörelse och den stigande tegelstenen dess dynamiska energi, tills den *upphörde att stiga*. I detta ögonblick fångades den och fästes i taket. Ingen naturkraft skulle nu kunna rubba den, alltså äger den icke längre potentiell energi. Den stigande tegelstenens rörelse och dynamiska energi är absolut *förintade*. Ytterligare ett exempel ur deras egna läroböcker. Man avfyrar en kanon uppåt från foten av ett berg, och kulan fastnar i en klippskreva *på* detta berg. Ingen naturkraft kan på obestämd tid rubba den, så att kulan liksom tegelstenen mistat sin potentiella energi. ”All den rörelse och energi, som berövades den stigande kulan genom gravitationen, är absolut förintad, ingen annan rörelse eller energi avlöser den, och gravitationen har icke erhållit något energitillskott.” Är det då alltså inte sant att energin är oförstörbar! Hur kommer det sig då att er stora auktoritet lär världen att ”i intet fall är den kraft som frambringat rörelsen förintad eller förändrad till något annat”?

Jag är fullständigt medveten om Er svar och ger Er dessa exempel bara för att visa hur vilseledande de termer är som vetenskapsmännen använder, hur vacklande och osäkra deras teorier och slutligen hur *ofullständiga* alla deras läror. Ytterligare en invändning och jag har sagt mitt. De lär att alla de fysiska krafter, som är begåvade med särskilda namn, såsom gravitation, tröghet, kohesionskraft, ljus, värme, elektricitet, magnetism, kemisk affinitet, kan förvandlas till varandra? Om så är fallet, måste den alstrande kraften upphöra att vara, när den alstrade kraften framträder. ”En flygande kanonkula rör sig endast genom sin egen inneboende tröghetskraft.” När den träffar alstrar den värme och andra verkningar, men dess tröghetskraft är inte det ringaste förminskad. Det krävs lika mycken energi att få den att flyga igen med samma hastighet som förut. Vi kan upprepa förfarandet tusen gånger, och så länge materiemängden förblir densamma, förblir tröghetskraftens mängd densamma. Detsamma gäller gravitationen. En meteor faller och alstrar värme. Gravitation anses få svara för detta, men gravitationskraftens verkan på den fallna kroppen har inte minskat. *Kemiska attraktioner* drar och håller materiens partiklar samman, dessas sammanstöt alstrar värme. Har den förra

övergått i det senare? Icke det ringaste, eftersom det att partiklarna dras samman igen så snart dessa skilts åt bevisar att kemiska affiniteten *icke* minskat, ty den håller dem samman lika starkt som någonsin förut. De säger att värme alstrar och frambringar elektricitet men finner likväl ingen värmeminskning därunder. Får vi inte höra att elektriciteten alstrar värme? Elektrometrar visar att den elektriska strömmen går genom en dålig ledare, till exempel en platinatråd, och värmer denna. Exakt samma mängd elektricitet, ingen elektricitet förlorad, *ingen minskning*. Vad är det då som förvandlats till värme? Än mera sägs elektriciteten alstra magnetism. Jag har på bordet framför mig primitiva elektrometrar, intill vilka chelaer kommer hela dagen för att återhämta sina spirande krafter. Jag finner inte den ringaste minskning av den lagrade elektriciteten. Chelaerna magnetiseras, men deras eller snarare *deras stavars* magnetism är ej *denna* elektricitet i en ny skepnad. Lika litet som lågorna av tusen vaxljus tända av *Fo*-lampans låga är denna. Om det således i vetenskapens osäkra halvdager är en axiomatisk sanning att det ”under livsprocesserna sker endast *förvandling* och aldrig *skapelse* av materia eller kraft” (dr J. R. Mayers organiska rörelse i samband med närandet) – är den för oss blott en halvsanning. Det handlar varken om *förvandling* eller *skapelse* utan om något, för vilket vetenskapen ännu icke har något namn.

Kanske Ni nu är redo att bättre förstå den svårighet vi måste kämpa med. Nutida vetenskapen är vår bästa bundsförvant. Likväl är det i allmänhet samma vetenskap, som gjorts till det vapen, varmed man vill slå in skallen på oss. Ni måste likväl beakta (a) att vi erkänner blott *ett* element i naturen (vare sig den andliga eller fysiska), utom vilket ingen natur kan finnas, eftersom det är *naturen* själv¹, och vilket såsom *Akasa* genomtränger vårt solsystem, så att varje atom är del av det, genomtränger *rymden* och i själva verket *är* rymden; vilket pulserar liksom i djup sömn under pralayaerna och är den universelle Proteus, den under mantaraerna städse verksamma Naturen; (b) att följaktligen ande och materia är *ett*, är blott en differentiering av tillstånd, icke *essenser*, och att den grekiske filosof, som hävdade att världsalltet var ett väldigt djur, trängde fram till den symboliska innebörden av den pytagoreiska monaden (som blir två, sedan tre Δ och slutligen, sedan den blivit tetraktys eller den fullkomliga kvadraten, således utvecklat *fyra* ur sig själv och inneslutande tre \square , bildar det heliga sjutalet) – och således stod långt framom alla nutidens vetenskapsmän; (c) att våra begrepp om ”kosmisk materia” är rakt motsatta den västerländska vetenskapens. Om ni minns allt detta, skall vi måhända lyckas meddela Er åtminstone de elementära axiomen i vår esoteriska filosofi riktigare än hitintills. Frukta ej, min gode broder, Ert liv tynar icke bort och skall icke utsläckas förrän Ni fullgjort Er kallelse. Jag kan *intet mera* säga än att chohanen tillåtit mig att ägna min fritid åt att undervisa dem som är villiga att lära, och Ni måste arbeta tillräckligt för att ”lämna” Era Brottstycken med två eller tre månaders mellanrum. Min tid är *mycket begränsad*, likväl skall jag göra vad jag kan. Men jag kan *intet* lova utöver detta. Jag måste alltjämt tiga om dhyān-chohanerna, och jag kan heller icke delge Er hemligheterna rörande sjunde rundens människor. Insikten om de högre faserna av människans tillvaro på denna planet kan icke uppnås genom blott kunskapsförvärv. Volymen av de mest fulländat sammansatta uppgifter kan inte uppenbara för människan hur livet gestaltar sig i de högre regionerna. Man måste skaffa kunskap om andliga fakta genom egen erfarenhet och av faktisk iakttagelse, ty såsom Tyndall uttrycker det, ”omedelbart iakttagna fakta äger livskraft, men när de övergår i ord, berövas de hälften av saven.” Och eftersom Ni erkänner denna stora princip, den egna iakttagelsen, och icke tövar att omsätta i praktiken vad Ni förvärvat av nyttig upplysning, är det kanske därför som den hittills oblidkelige chohanen, min mästare, slutligen tillåtit mig att ägna en viss del av min tid åt Eklektiskas framåtskridande. Men jag är

¹Icke i betydelsen av *natus*, ”född”, utan Naturen såsom inbegreppet av allt synligt och osynligt, av former och medvetanden, aggregatet av de kända (och okända) orsakerna och verkningarna, universum kort sagt, ändlöst och oskapat, eftersom det är utan begynnelse.

bara *en*, och ni är många, och ingen av mina bröder utom M. skall hjälpa mig i detta arbete, icke ens vår halveuropeiske grekiske broder, som för blott några dagar sedan anmärkte att när varenda en av eklektikerna på Kullen blivit en zetetiker, skall han se efter vad han kan göra för dem. Och som Ni vet, är det mycket ringa hopp om detta. Människor söker efter kunskap intill dödströtthet, men icke ens dessa känner sig särskilt otåliga att hjälpa sin nästa med sin kunskap; härav uppstår en kyla, en ömsesidig likgiltighet, som gör den *som vet* självmot-sägande och disharmonisk med sin omgivning. Från vår ståndpunkt betraktad är ondskan långt större på människans andliga än på hennes materiella sida: härav mitt uppriktiga tack till Er och min önskan att Er uppmärksamhet måtte riktas på ett sådant handlingssätt som skall bidra till ett verkligt framåtskridande och åstadkomma mer omfattande resultat genom att omsätta Er kunskap i en bestående undervisning genom artiklar och småskrifter.

Men för att uppnå Ert föresatta mål, nämligen att nå ett klarare begripande av vår ockulta läras ytterst svårfattliga och i förstone obegripliga teorier, skall Ni aldrig låta Er sinnesro störas under de timmar Ni ägnar åt litterärt arbete, ej heller innan Ni börjar arbetet. Det är på det ostörda sinnets rofyllda och fridfulla yta, som de visioner, som hämtats från det osynliga, finner sig återgivna i den synliga världen. Annars torde Ni fåfängt söka dessa visioner, dessa glimtar av plötsligt ljus, vilka redan hjälpt att lösa så många av de mindre problemen och vilka ensamma kan framställa sanningen för själens öga. Det är med nitisk omsorg vi måste vakta vårt tankeplan för alla de ogynnsamma inflytanden, som dagligen uppstår medan vi vandrar genom jordelivet.

Många är de frågor Ni ställer mig i Era flera brev. Jag kan besvara blott några få. Beträffande Eglinton vill jag be Er att avvakta den vidare utvecklingen. Vad gäller Er goda hustru är frågan allvarligare och kan jag ej åta mig ansvaret för att få henne att ändra sin diet så TVÄRT som Ni föreslår. Från kött kan hon avstå när som helst, då detta aldrig kan skada; ifråga om alkohol, varmed mrs H. så länge uppehållit sitt system, vet Ni själv vilka ödesdigra verkningar den kan framkalla i ett försvagat system, om detta plötsligt berövades sitt njutningsmedel. Hennes fysiska liv är inte en verklig tillvaro, stödd av ett reservförråd av livskraft, utan en konstlad dylik, närd av alkohol, hur liten mängden än är. Visserligen kunde en stark konstitution hämta sig efter första chocken av en dylik föreslagen omläggning, men risken är att hon skulle råka i ett förfall. Detsamma skulle ske, om opium eller arsenik vore hennes huvudsakliga livsuppehälle. Än en gång säger jag att jag ingenting lovar, men jag skall göra vad jag kan i denna riktning. Samtala med Er och undervisa Er genom astralljuset? En dylik utveckling av er psykiska hörsel förmåga, som Ni för på tal – siddhin att höra ockulta ljud – vore ej en sådan enkel sak, som Ni föreställer Er. Det gjordes aldrig för någon av oss, ty den järnhårda regeln är att de förmågor man får *måste man själv förvärva*. Och när förmågorna förvärvats och är redo att brukas, ligger de stumma och slumrande i sin potentialitet liksom urverket inuti en speldosa; och först då blir det lätt att skruva upp verket och sätta det i rörelse. Naturligtvis har Ni *nu* större utsikter inför Er än min köttätande vän mr Sinnett, vilken, även om han avstode från att livnära sig av djur, alltjämt torde känna begär efter dylik föda, ett begär han icke torde kunna tygla, och hindret torde i det fallet bli detsamma. Likväl *kan* varje människa med ärlighet i karaktären förvärva dylika förmågor i praktiskt avseende. Detta är vad som slutgiltigt råder i saken; det finns i denna lika litet anseende till person som i frågan om vem solen lyser på eller vem luften ger kraft att leva. Hela naturens krafter finns där inför Er; *tag vad Ni kan*.

Ert förslag rörande lådan skall jag tänka över. Det skulle behöva finnas någon anordning för att hindra kraften från att urladdas, så snart lådan laddats, vare sig under transport eller senare. Jag skall begrunda och inhämta råd eller rättare sagt tillåtelse. Men jag måste säga att tanken är oss ytterligt motbjudande liksom allt annat som luktar andar och mediumism. Vi skulle långt mer föredraga att bruka naturliga medel såsom i den senaste överföringen av mitt brev till Er. Det var en av M.:s chelaer, som lämnade det åt Er i blomskjulet, där han steg in

osynlig för alla, ändock i sin naturliga kropp, liksom han många gånger trätt in i Ert museum och andra rum, okänd för er alla, under och efter den "Gamla Damens" besök. Men om han inte får M.:s tillsägelse att göra det, gör han det *aldrig*, och det är därför som Ert brev till mig lämnades obeaktat. Ni har en orättvis känsla gentemot min Broder, gode herre, ty han är bättre och mäktigare än jag – åtminstone är han icke så bunden och begränsad som jag är. Jag har bett H.P.B. att skicka Er ett antal filosofiska brev från en nederländsk teosof i Penang – en för vilken jag fattat intresse. Ni ber om mer arbete och här finns något. De är översättningar i original av de delar hos Schopenhauer som mest stämmer överens med våra *arhat*-läror. Engelskan är inte idiomatisk, men materialet är värdefullt. Vore Ni hågad att använda någon del därav, skulle jag rekommendera Er att inleda en direkt brevväxling med mr Sanders, F.T.S. – översättaren. Schopenhauers filosofiska värde är så välkänt i Västerlandet att en jämförelse av hans läror om viljan etc. med dem Ni erhållit av oss själva kunde vara lärorik. Ja, jag är fullt beredd att se igenom Era 50 till 60 sidor och göra noter i marginalerna. Skriv ut dem för all del och skicka dem till mig antingen genom lille "Deb" eller skall Damodar och Djual Kool vidarebefordra dem. Om mycket få dagar, kanske i morgon, skall Era två frågor utförligt besvaras av mig.

Till dess

Uppriktigt Er

K.H.

P.S. – Den tibetanska översättningen är inte riktigt klar ännu.

Noter

Swabhävat – Detta sanskritord (vanligen translitererat svabhävat) betyder ungefär "egen-
varat". Det används här i betydelsen av urvarat, urmaterien med urkraften dynamis.

"Eklektikerna på Kullen" syftar på Eklektiska teosofiska samfunder i Simla. "Zetetiker" betyder sanningssökare (grekiskt ord).

Av särskilt värde i detta brev är K.H.:s undervisning om energins natur, hans vederläggning av den då liksom nu rådande vetenskapens dogm om energins oförstörbarhet. K.H.:s yttranden här torde jämföras med vad Laurency skriver i *De vises sten* 2.3.3: "Fysikens energiteori är felaktig. Huvudsakligen genom värmeläran fick man uppslaget till den närliggande, fascinerande och felaktiga idén om energiens oförstörbarhet. Det finns ingen energi utan materia, oberoende av materia eller verksam annat än genom materia. Energi är energi endast så länge den är rörelse. När rörelsen upphör, är energien såsom kraft förintad. Energin kan icke omvandlas. Ingen 'form' av energi kan omsättas i annan 'form'. De skenbara omvandlingar man trott sig kunna konstatera äro inga omvandlingsföreteelser utan parallellföreteelser, begrepp som vetenskapliga fysiken ännu saknar."

"De är översättningar av de delar hos Schopenhauer som är mest överens med våra *arhat*-läror." Jämför med vad Laurency säger om K.H.:s möte med professor Theodor Fechner i Tyskland: "Filosofen Fechner hade tillfälle att sammanträffa med denna senaste inkarnation av Pytagoras. Och på Fechners fråga, vilken filosofi som bäst överensstämde med verkligheten, fick han till svar, att det var Schopenhauers. Varje esoteriker kommer säkert att instämma i detta omdöme." *Livskunskap Fyra* 1.3.3

OM ATT BÖRJA LEVA MERA MEDVETET

Envar av er står under pendelns lag. Envar av er känner sig väl till mods och sedan illa till mods, känner sig glad och sedan nedslagen. Envar av er känner tillgivenhet och lust och känner sedan motsatsen – olust och denna underliga motsats till tillgivenhet, för vilken det ej finns något ord. Allt detta är mekaniskt liv. Allt detta är att leva mekaniskt. Allt detta är att leva i livspendelns svängande, och så länge som ni gör det förlorar ni det ni vinner, så att ni alltid blir kvar på samma nivå av vara. I ena stunden älskar ni och i nästa hatar ni. I ena stunden känner ni er upprymda och i nästa nedslagna. I ena stunden tycker ni er vara en god människa och i nästa känner ni er inte vara det. Detta är lagen för pendelns rörelse fram och åter. På något sätt måste vi söka att inte längre stå så mycket under denna ofrånkomliga pendelns lag, som förmår tidvattnet att strömma in och draga sig tillbaka, som får vintern att följas av våren och sommaren och sommaren av hösten och vintern och som låter ert hjärta vidgas och dragas samman. Pendelns lag framställs mycket väl av hjärtats arbete. Hjärtverksamheten uppvisar två skeden, kallade diastole och systole. Diastole är det skede, vari hjärtat tar emot blod, systole det skede, vari hjärtat drar sig samman och skickar blodet genom kroppen. Ni kanske inser hur intressant denna pendelns idé är, sådan den framställs av hjärtat, ty när hjärtat är passivt och mottar blod, befinner det sig på ena sidan av pendelrörelsen, tar emot det som kommer in i det, för att sedan, i ett visst givet ögonblick ändra sin rytm, bli aktivt och driva ut vad det har tagit emot och därmed nära hela kroppen. Ordet diastole sammanhänger med ett grekiskt verb som betyder att ställa i ordning, att förbereda. Detta betyder att hjärtat, när det ingenting gör förutom att det mottar blod, ordnar och bereder sig för detta nästa skede, kallat sammandragning eller systole. Det grekiska ordet systole betyder det mottagnas sammandragning och utdrivning, såsom sker när hjärtat sammandrar sig så att det driver det mottagna blodet ut i kroppen. Jag har ofta tänkt att detta är ett mycket gott sätt att föreställa sig pendelns lag i praktisk mening. Vi har ibland stunder av utvidgande och ibland stunder av sammandragning. Vi har stunder, när saker och ting synes gå rätt till, och andra stunder, när de går på tok. Vår psykologiska pendel, våra känslors pendel, slår fram och tillbaka. Men när pendeln slår tillbaka, borde detta förstås vara ett skede, vari saker och ting ställs i ordning, vari man rådför sig med sig själv, vari man ordnar sina angelägenheter rätt och förbereder sig inför nästa steg framåt. Ni kan inte vänta er att alltid vara densamma. Hur många är det inte som likväl blir besvikna, när de, efter att en gång ha känt något särskilt, finner att de just för stunden inte längre känner det? Då händer det förstås att de grälar, känner sig utleda och så vidare. Med andra ord är pendelns negativa sväng för de flesta bara ett tomrum. Men det borde inte vara ett tomrum. Det borde vara ett skede behärskat av medvetenhet och en insikt om det arbete som består i att man samlar sig igen och tänker efter och inte nödvändigtvis utgår ifrån att allt är över, har nått slutet.

Om man så kan medvetet behärska båda sidorna av pendelns svängning i varje centrum, i varje del av ett centrum, så blir ens liv inte längre fyllt av missnöje, en blott funktion av pendelns svängning. Man lär sig se tingen ur två synvinklar och i synnerhet att uppfatta människor på detta sätt. I stället för att bli mycket upprörd, besviken eller utled börjar man befolka detta ociviliserade land inom en själv med mera medvetna tankar, med minne, och då kommer man tillbaka med svängningen efter att ha förberett något och återinträder i livet utan att vara nedslagen och utan att känna sig berövad allt hopp. Allt detta som jag talar om i kväll har att göra med att se båda sidorna, den mörka och den ljusa sidan, tillsammans, genom det medvetna minnet, genom arbetet. Bara genom arbetet kan man minnas pendelns slag åt båda hållen och därmed stegvis övergå psykologiskt till svängandets mitt, där allt vi söker i detta arbete ligger. Detta svarar mot att sluta cirkeln, att kunna fullborda livets cirkel, så att den inte längre är en pendelsvängning utan en cirkelrörelse, som inte längre styres av motsatserna. (Jag har redan sagt er att pendelrörelsen, betraktad i två dimensioner, egentligen är en cirkelrörelse. Sök belysa detta praktiskt för er själva!) När ni nu går runt alla era upplevelsers cirkel, kommer ni att börja

innefatta den mörka sidan av er själva i er medvetenhet och inte längre se några sådana motsättningar som pendelns livssyn ger er. Detta innebär en ökning av medvetenheten. Detta betyder insikten att sommar och vinter inte är motsatser utan har sin plats i en cirkel, i en nödvändig rytm. Människor som lever mycket i motsatser, människor som alltid bråkar om huruvida det ena eller det andra är rätt – som vi ser mycket tydligt i dag – är fast i pendelns illusion.

Jag skall återge för er en mycket gammal utsaga om detta. Så länge som ni står på en grund av en orubblig uppfattning om rätt och orätt, kan ni inte sluta denna cirkel inom er själva, såsom till exempel i enneagrammet, som vi inte talat mycket om på sistone. Utsagan är hämtad ur Zhuang-zis skrifter. Han säger: ”Alla ting kan betraktas ur två synvinklar – ur den ena och ur den andra ... Men det ena synsättet innefattar ett rätt och ett orätt och det andra synsättet också ett rätt och ett orätt – finns det då eller finns det inte dessa två synsätt? De har inte funnit sin motsvarighets punkt, som kallas Daos svängtapp. Så snart man finner denna svängtapp, står man i ringens (tankeringens) mitt, där man utan ände kan svara på de föränderliga synsätten – utan ände på dem som bejakar och dem som förnekar. Därför sade jag, ’Intet kan mäta sig med (tankens) eget ljus.’”

Detta som heter Dao är i själva verket arbetet. Det är att förena motsatserna inom er och komma till en ny plats, där motsatserna inte styr er. Det kallas Dao i den gamla kinesiska esoteriken. Det är en väg. Dao betyder väg eller utjämnande väg. Till exempel anser man sig i ena stunden vara god och i nästa stund dålig, och om man kritiskt iakttar sig, finner man sig alltid vara i detta dilemma, denna dubbla uppfattning.

Nu skall jag anföra ur en senare skrift i samma ämne. Enligt Platons redogörelse berättar Sokrates för sina lärjungar att han en gång begav sig till en vis kvinna, profetissan Diotima, och frågade henne om kärleken. Han sade henne att Kärleken var en stor gud och skön, men Diotima genmälte att han varken var skön eller god. ”Vad nu, är Kärleken ful och ond?” invände han, men Diotima svarade. ”Tror du då att allt som inte är skönt nödvändigtvis måste vara fult?” ”Javisst,” svarade Sokrates. Ni ser här att Sokrates tänkte i motsatser – det vill säga, han tänkte på det vanliga sätt, vi alla tänker på, att om något inte är skönt måste det vara fult och om det inte är gott måste det vara dåligt. Samtalet fortsätter. Diotima frågade Sokrates: ”Anser du att allt som inte är kunskap är okunnighet? Uppfattar du inte att det finns något mellan okunnighet och kunskap?” ”Vad är det?” frågade Sokrates. ”Riktig åsikt eller gissning,” blev svaret, ”riktig åsikt är något mellan okunnighet och kunskap.” Sokrates medgav att det var sant, och Diotima fortfor sedan: ”Säg då inte att det som inte är skönt nödvändigtvis är vanskapligt eller att det som inte är gott nödvändigtvis är dåligt. Drag heller ej slutsatsen, eftersom du har medgivit att Kärleken varken är skön eller god, att han är vanskaplig eller dålig, utan i stället något däremellan.”

Om vi svänger med pendeln, ligger all vår tanke och känsla i motsatser. Om en människa då inte håller med er i era politiska åsikter, är hon er förhatlig. Om en människa inte tycker om er, avskyr hon er och så vidare. Detta är pendelns lag, sådan den kommer till uttryck hos oss alla i vårt nuvarande tillstånd av vara och kunskap. Det är så denna krigets och kampens värld fås att fortvara – nämligen genom att människor är oense med varandra enligt pendelns lag. I detta arbete måste vi finna något sätt att förlika dessa motsatser, att inte följa med pendelns svängande i varje stund, eftersom ni alla vid det här laget vet att ingenting kan förlikas, så länge man, allt efter hur pendeln slår, intar våldsamma motsatta ståndpunkter och allt fortsätter som det alltid har gjort. Man slår ner någon, och sedan ger den andre igen. Den ena sidan ger den andra. En motsats, man identifierar sig med, får genast andra att intaga motsatt ståndpunkt. Det synes mig viktigt att ni alla börjar inse detta, och i synnerhet vad avser er själva, då er egen syn på er själva svänger enligt dessa motsatser och särskilt styres av den falska personligheten. Ni gör alla mycket sådant som ni inte godtar, som ni inte räknar till er allmänna uppfattning om er själva, och sålunda svänger ni hela tiden och har ingen mittpunkt, ingen individualitet. Det är därför arbetet lär oss att okritiskt iakttaga oss själva, eftersom det är endast genom okritisk

själviakttagelse, som vi kan komma runt hela cirkeln av vårt vara, av vad vi egentligen är, och detta förstör falska personligheten helt och hållet. Det förstör all inbillskhet, allt högmod, all fåfänga hos er. Ni är då inte längre samma människa som ni inbillade er vara, eftersom inbillningen alltid ljuger. Men, som jag sade i ett föredrag nyligen, detta är omöjligt såvida ni inte hålls uppe av den styrka arbetet skänker – jag menar att denna insikt om att pendeln svänger åt båda hållen hos er inte blir möjlig för er, såvida ni inte har en mycket stark förnimmelse av att något har er i sitt grepp och får er att omfatta dessa motsatser och låter er få en helt ny uppfattning av vad ni är. Minns att ert privatliv är alldeles olikt ert offentliga liv och märk också att ni alltid är ensidiga i detta avseende och inte låter det ingå i er egen uppskattning av er själva. Men hela ni måste tagas med i er medvetenhet om er själva, ty såvida medvetenheten inte vidgas att omfatta ert fullständiga vara, har ni ingen verklig självkänedom och kommer ni alltid att låtsas, alltid att påverkas av ett litet skenjag åt gången. Men alla skenjag måste till sist innefattas i er självuppfattning, och om så sker, är det alldeles säkert att den falska personligheten upplöses i något helt nytt och faktiskt mycket underbart. Ni vet hur farisén i er själva låtsas så mycket och ger er en sådan falsk självkänsla. Vilken plåga denne farisé inom er är. Vad underbart det är att börja se honom. Vad är farisén inom er? Arbetet kallar honom den falska personligheten, där ni anser er ha rätt, där ni tycker er vara bättre än andra. Farisén inom er är allt det ni ger er sken av att vara, och den falska personligheten är idel sken. Varför är våra förhållanden till andra människor så svåra? Ouspensky sade en gång: ”De är så svåra, eftersom två helt påhittade människor, två helt skenbara människor försöker komma tillsammans.” Och vid ett annat tillfälle sade han att ingenting i livet var vad det gav sken av att vara. Om ni äger någon inre urskillning, någon uppriktighet, är ni inte överraskade över en sådan anmärkning. Ni vet då redan att den är sann. Och här för jag återigen in tanken om vad den gode hushållaren kallas i arbetet. Det är en människa, som gör vad hon måste av sin plikt i livet. Hon tror inte på det mekaniska livet och tror inte heller att det leder någon vart.

* * *

Vad nu gäller den psykologiska sidan vill jag i kväll tala med er om invändningar. Det var en god fråga, som nyligen ställdes om huruvida ogillande och invändning är sak samma. Men arbetet lär att vi måste sluta med invändningar. Man kan ogilla en människa, men det är inte nödvändigt att komma med invändningar mot henne. En gång fick jag göra ren en svinstia, där detta inte gjorts på sex år, och det var något som jag förvisso ogillade. Stanken var förfärlig. Jag märkte något intressant, att bara jag inte invände mot min uppgift, kände jag mig heller inte spyfärdig. Jag ogillade uppgiften men invände icke mot den. Jag märkte då skillnaden mellan att invända och att ogilla. Nu är det många människor, som invänder mot allt. Vad blir resultatet? Ökar de den andra kraften hos sig själva – det vill säga motståndskraften? Blir deras liv lättare eller svårare, om de kommer med invändningar mot allt? Ja, om de invänder mot allt, blir deras liv allt svårare. De har invändningar mot te, mot kaffe, mot att stiga upp, mot människor de känner, mot tillståndet i världen, mot vädret, mot regeringen, mot sina föräldrar och så vidare. Ni ser genast att invändningar är ett slags krav på hänsyn – det vill säga hålla inre räkenskaper med andra. Människor med en oerhörd inbillningskraft, människor som lever i drömmar om att sköna människor skall komma och berätta för dem att de är prinsar och prinsessor, människor som är uppfyllda av askungefantasier, människor som inbillar sig att de aldrig borde ha hamnat i de eländiga omständigheter de lever i, aldrig borde ha gift sig med den mannen eller den kvinnan, aldrig borde ha flyttat in i det hus de bor i eller ha den inkomst de har – alla dessa ofrånkomligen missnöjda människor kommer alltid med invändningar mot allt – det vill säga de gör alltid inre räkenskaper, och alla dessa krav på hänsyn får dem att klandra allt och att jämt känna sig olyckliga, så till den grad att de, även om de gifter om sig med någon annan eller flyttar in i ett större hus eller får en högre inkomst, av vana alltid kommer med sina invändningar mot samma saker. Ur arbetets synvinkel betraktade är dylika människor alldeles obrukbara,

sålänge de inte granskar sig själva, iakttar sig själva och inser att de bara har sig själva att skylla.

Låt oss nu betrakta ämnet invändningar och ämnet ogillande. De är två olika saker. Jag tyckte inte om att behöva rensa svinstian, men senare märkte jag att jag inte kräktes, om jag inte invände mot detta arbete. När ni arbetar med invändningar, och detta är ett mycket nyttigt slag av själviakttagelse, måste ni alla minnas att ni kan ogilla något eller någon men att det ni måste göra är att sluta komma med invändningar. Om ni gör något ni inte tycker om men slutar med att invända mot det, så vinner ni kraft. Men att påstå att ni tycker om en sådan uppgift som att rensa en svinstia, som inte mockats på sex år, är bara dumt och löjligt. Men om ni kan sluta med att invända mot det, vilket är en rent psykologisk sak, skall ni finna att resultatet blir ett alldeles annat, och ni blir förmodligen inte tillsagda att göra det igen. Försök alltså att skilja mellan att invända mot något och att ogilla det. Det kan vara så att jag inte tycker om en viss människa, som kommer in i detta arbete, men att invända mot henne ligger på en helt annan skala vad mig angår. Jag är alldeles beredd på att av egen erfarenhet finna att jag börjar tycka om denna människa efter en tid, men om jag börjar med att invända mot henne, så kommer jag aldrig in i ett rätt förhållande till henne. Jag råder er alltså att iakttaga hur detta att komma med invändningar är något annat än att ogilla eller inte tycka om något eller någon och att alltså inte anse det vara ett och samma. Detta är en mycket lämpligt ämne för samtal och själviakttagelse. Kom slutligen ihåg att det vi är tillsagda att göra inte är att tycka om varandra utan att sluta tycka illa om varandra.

Om ni står på en viss nivå, om ni är mera medvetna än ni brukar vara, så reser ni inga invändningar mot en uppgift, även om ni kanske ogillar att ni måste göra den. Men om er nivå sjunker, både invänder ni mot uppgiften och ogillar den, och då hämtar era invändningar näring ur ert ogillande. Om ni däremot slutar att komma med invändningar, så finner ni att ert ogillande inte får någon näring och därför inte ökar. Detta är ett resultat, som är väl värt att nå, genom arbete med er själva och däribland själviakttagelse. Det skall ge er kraft att utstå många svåra prövningar i detta arbete och skall också göra det lättare för er att leva ert vanliga liv. Kom alltid ihåg att, om ni invänder mot andra människor och underhåller dessa invändningar, ni kan vara vissa om att dessa andra invänder mot er och underhåller sina invändningar. Allt detta handlar om att göra personligheten passivare och att försvaga falska personligheten. Vi måste öva tystnad gentemot varandra, inre tystnad, hejda inre tal vad gäller att resa invändningar mot varandra. Då kommer det att ske ett växande och en utveckling i vår gren av arbetet. Vad blir då resultatet? Resultatet blir att vi, om vi hejdar alla dessa mekaniska invändningar, börjar innefatta andra människor i vårt liv. Om ni ömsevis tycker om och ogillar, svänger ni med pendeln i dess rörelse, och då blir det ingenting av er från arbetets synpunkt sett. Men om ni upphör med invändningar, vilket innebär att icke hålla inre räkenskaper och därför icke vara identifierad med människor, så börjar ni bli mycket rikare och vidare och sundare inom er, och då kommer ni att efter en tid känna att detta att ni mekaniskt ogillar eller tycker om saker och människor förändras. Detta sker dock aldrig, om ni ständigt reser invändningar, och med det menar jag de invändningar ni gör tyst för er själva utan att yttra dem högt.

I samband med allt detta fick jag en mycket intressant redogörelse från en av er, som hade träffat en kvinna, som genomlidit allvarlig psykisk stress och brutit samman. Denna kvinna sade att hon i sina syner hade mött Lucifer och att hon visste att det var han, eftersom han hade sådana hopplösa ögon, och att hon då hade sagt: ”Synden består ju inte i att röka för mycket eller dricka för mycket. Den är något som växer inom en och får en att tro att man har rätt.” Ni vet att man i Österlandet ofta anser sådana människor, som har litet större självkontroll än genomsnittet, heliga eller beskyddade av Gud. Allt jag nu kan säga är att dessa två anmärkningar synes ha en mycket nära beröring med det som detta arbete talar om. Falsa personligheten avskär från allt och driver oss rakt in i det mekaniska livet – rakt in i helvetet, enligt denna kvinna, där Lucifer med de hopplösa ögonen härskar.

OM SJÄLVERINRING

Vi borde minnas oss själva minst en gång om dagen. Det är mycket viktigt att minnas sig själv, och i varje akt av själverinring ligger en av de stora inre betydelseerna av detta arbete och av all esoterik över huvud taget. Om man inte kan minnas sig själv en gång om dagen, borde man försöka minnas sig själv tre gånger om dagen, med andra ord göra en ännu större ansträngning. Att minnas sig själv är som om en skådespelare, som på scenen blivit fullständigt uppslukad av den roll han spelade, plötsligt mindes att det bara var skådespeleri och att han i verkligheten var någon annan och inte den roll han gestaltade. Detta skulle innebära att han vaknade upp. Han skulle då inte längre uppfatta sig som den hjälte, kung eller kardinal han spelade. Men vad är det vi gör? Vi är alldeles lika denne skådespelare, som glömt att han spelar en roll. Vi finner oss anpassade till de roller som hör till varje skede i tragedin och komedin och identifierade med allt däri. Vi ser icke att vi själva är något annat, något från detta skilt, och därför minns vi icke oss själva och sägs vi i arbetet sova. För en liten tid sedan ställdes frågan: Varför borde vi inte vara identifierade? Denna fråga kan besvaras från tusentals synpunkter. En viktig grund är att vi, om vi är identifierade, inte utför detta arbete. Att ställa en dylik fråga är som att ställa frågan: Varför bör vi göra detta arbete? Det finns ingen som helt anledning till att göra detta arbete, om vi inte vill det. Detta arbete är bara för sådana människor, som söker efter något. Om vi är identifierade, kan vi inte minnas oss själva. Som jag sade: arbetet lägger den största vikt vid själverinring. Det säger att det viktigaste vi har att göra är att minnas oss själva, och det tillägger att detta kan förstås först när vi inser att vi icke minns oss själv. Om en människa är identifierad, minns hon icke sig själv. Identifierandet uppvisar olika grad- och artskillnader. Vissa svaga grader och arter av identifiering är triviala och obetydliga. Däremot finns det vissa arter av svag identifiering, vilka mycket snart leder till starkare identifiering, och med dylika svaga identifieringar måste man vara försiktig, alldeles som man måste vara uppmärksam på alla småsaker inom en själv som börjar oskyldigt men mycket snabbt leder till oönskade inre tillstånd, såsom starka negativa känslor. Man måste vara lika uppmärksam, när man efter en stund strövar omkring i sitt inre, som man är när man strövar omkring i den synliga världen. Genom själviakttagelse blir vår inre värld synlig för oss – det vill säga vi blir medvetna om den och lär oss urskilja var någonstans vi befinner oss i den, vad i den som sänker oss och vad som höjer oss med avseende på våra upplevelser och den ringa grad av vara vi alla äger. Har ni råd med att vandra i sömnen alltför länge?

Eftersom identifieringen är själverinringens fiende och eftersom själverinringen är vår främsta uppgift, är det tydligt att vi måste studera de olika arterna av identifiering. Vad har ni varit identifierade med i dag? Eller låt mig ställa er en annan fråga: Har ni kommit ihåg er själva i dag? Givetvis fattar vi inte vårt liv såsom de roller vi har anvisats att spela. Arbetet säger att vi skall utgå från vårt liv just sådant det är och att detta är bästa utgångspunkten för arbetet. Vi behöver inte bryta med vårt liv och gå i kloster eller bli eremiter. Vårt liv kan fortsätta som förut, men om vi börjar förstå vad arbetet betyder, uppfattar vi vårt liv annorlunda. Jag finner alltid detta svårt att förklara för dem som ännu inte fått en glimt av vad som menas med detta. Antag att ni skulle träda in på en scen, där det fanns hundratals och tusentals skådespelare, som var klädda i alla slags dräkter och som grälade på eller syntes älska varandra, övade våld mot varandra och så vidare, och ni till er fasa insåg att de alla sov djupt och var fullständigt identifierade var och en med sin roll, vilket betyder att de uppfattade sig vara det som de genom sin roll i det stora dramat var anvisade att vara. Vad skulle ni då göra? Ni skulle förmodligen gripa tag i den närmaste skådespelaren, skaka honom häftigt och försöka väcka honom. Ni kanske skulle ropa honom rakt i örat: "Var inte så dum, stick inte kniven i honom, du sover, du har glömt vem du är." Och vad tror ni att resultatet skulle bli? Troligen att ni i stället finge kniven i er!

Om vi då kan inse att vårt liv på visst sätt liknar en roll som anvisats en skådespelare och att envar av oss spelar en egen roll, som bäst passar honom, blir vår inställning en annan. Vad

betyder ”som bäst passar honom”? Det betyder som bäst passar honom att vakna ur. Om ni uppfattar ert liv på jorden såsom ett självändamål, kan ni aldrig nå fram till den inställning som arbetet lär. Arbetet fattar livet såsom ett medel för ett annat ändamål. Om ni fattar livet såsom ett självändamål, kan ni då någonsin sluta att identifiera er med det?

Ni vet att det i varjehanda myter, sagor och esoteriska legender finns en tanke om att en hjälte sänds ut i världen för att söka något och därvid varnas för att glömma varifrån han kommit – detta är något han alltid måste minnas. Låt mig anföra något ur en gammal hymn, som innehåller åtskillig undervisning. Här skickas konungasonen av sina föräldrar ner ”till Egypten”, i världen, för att hämta tillbaka en pärla. Men sedan han varit i världen en tid, glömde han att han var en konungason, glömde han pärlan och ”låg i en djup sömn”. Han väcktes ur sömnen och mindes sig själv. ”Jag mindes att jag var en konungason”, sade han, ”och att min fria själ längtade efter sitt naturliga tillstånd. Jag mindes pärlan, för vilken jag hade sänts till Egypten ... och jag ryckte till mig pärlan och vände om för att bege mig åter till min faders hus.” Ni ser att i denna allegori konungasonen mindes sitt höga ursprung, mindes att han inte var sådan han uppfattat sig i mekaniska livet.

Många gamla läror talar om livet såsom en illusion. Men detta är inte lätt att förstå. Arbetet talar inte om livet som om det vore en illusion, men det säger mycket om att vi fattar det på felaktigt, illusoriskt vis, och det framhåller ständigt att vi måste lära oss att fatta det rätt. I samband därmed talar det ständigt om hur att vi är identifierade både med oss själva och skeendena i livet. Detta identifierande, som är riktat såväl inåt som utåt, håller oss kvar i sömnen och omöjliggör för oss att minnas oss själva och hindrar oss därför från att nås av vissa intryck som kunde hjälpa oss, intryck bestående av känslor och tankar, som inte härrör från våra vanliga göromål, vår dagliga tillvaro, från livet sådant det förefaller att vara.

Arbetet säger att livsillusionen består i människans föreställning om att hon kan göra, i människans föreställning om att hon är en enhet. Arbetet säger att i det mekaniska livet allt händer på det enda sätt det kan hända. När man i mekaniska livet synes handla, synes göra något, gör man det enda man kunde göra. Det är inte man själv som gör det. När ni börjar inse detta, när ni på detta sätt börjar inse er maskinmässighet, börjar ni redan minnas er själva, börjar ni redan skilja er från er maskin och nalkas något som finns bakom er maskin i riktning mot det verkliga jaget. Det är därför arbetet säger att insikten om ens egen maskinmässighet är ett slags själverinring. I detta slags själverinring är man medveten om att det man gör, söker och tänker egentligen icke är man själv. Man blir då en iakttagare av en själv och inser att allt det man kallat ”jag” och ”mitt liv” är en illusion i den meningen att allt detta har varit ett blott och bart mekaniskt skeende och därför inte är det verkliga jagets görande. När jag ser att ett skeende är i färd med att snärja mig och att det hos mig alldeles mekaniskt uppstår en reaktion på detta, eftersom jag nyss utgick ifrån att *jag* gjorde, *jag* handlade, *jag* såg, medan jag nu däremot inser att det var *det* som gjorde, handlade, såg. Likaså kan en människa, som avskiljer sig från egna inre fantasier och tankar, vilka härrör falska personligheten, från fåfänga med mera, få en stund av själverinring, vari hon undslipper deras mekaniska kraft och ser att de söker få henne i sitt våld och att detta är deras verkliga mål – nämligen att få henne att sova igen. Ni måste komma ihåg att allt i mekaniska livet söker hålla oss sovande. I legenden om Endymion berättas att Månen höll Endymion sovande, eftersom detta var det enda sätt, på vilket hon kunde behålla sin makt över honom. Minns att arbetet lär att vi lever i en värld av sovande, en värld vari allt bara sker och att också vi sover. Den enda skillnaden ligger i att vi försöker vakna. Vi kan inte ändra mekaniska livet. En människa måste börja med sig själv. Vi kan börja ändra oss. Men detta är omöjligt, om vi ej börjar inse att vi själva sover, att vi är identifierade med de tragiska eller komiska roller vi fått i livet och att vi glömt oss själva och att vi inte ens försöker att minnas oss själva. Överväldigas ni av egna svårigheter? Anser ni att ingen annan någonsin befunnit sig i sådana vidriga omständigheter? Eller anser ni er tvärtom vara världens lyckligaste människa? I själverinringen utgår man icke från denna belägenhet,

dessa omständigheter, denna händelse i ens vardag, detta särskilda skeende, vari man just befinner sig. Livet blir vår lärare först när vi förstår att det erbjuder oss olika omständigheter, olika erfarenheter, olika skeenden vid olika tillfällen; allt företeelser med vilka vi icke skall vara identifierade. Livet är en räckta yttre skeenden och inre tillstånd, och dessa skiftar och ändrar sig ständigt. Om vi fastnar på vart och ett av dessa, så är vi hela tiden identifierade. Vi tar då allt personligt, som om det vore vi själva, liksom den skådespelare gör som fattar varje roll han skall spela som om den vore han själv. Då verkligen sover vi och vrids liksom små hjul av det mekaniska livets större hjul. När alla spår av något individuellt ger tappt, växer det kollektiva. Vi måste kämpa hårt för att inte bli bara små hjul, som drivs av mekaniska livet, av kretsen skeenden. Hemligheten ligger i att icke vara identifierad och i att minnas sig själv. Men om man tar varje liten motgång, varje litet gnabb med ens närmaste, på allvar och med full identifiering, hur kan man då arbeta eller tro sig göra det? Då icke ens inser man att man spelar en typisk roll, som miljontals andra spelar just nu och att man icke blir fri från den förrän man vaknar och inser att man icke minns sig själv.

Var och en av oss har en krets olika skenjag som snurrar runt. Vart och ett av dessa spelar sin roll – en patetisk, dum, fin, tragikomisk, tragisk och många andra färdiggjorda roller. Det svåra ligger i att det inte är vi som spelar dessa roller, utan att dessa spelar oss. För att verkligen spela en roll i arbetets mening måste en människa vara medveten. Att spela en roll medvetet är ett exempel på vad arbetet kallar *att göra*. Bara en medveten människa kan *göra*. Sådana vi är, är det roller som spelar oss. Så det är en god sak att iakttaga dem och att icke vara identifierad med dem så mycket – att se dem handla inom en själv och likväl ej anse sig vara de – att *tyst* säga ”jag är icke detta”. Detta är att börja minnas sig själv såsom skild från dessa skenjag. Men varje dag måste vi öva själverinring först helt enkelt genom att hejda allt, genom att inte vara i något, inte förbunden med något i mekaniska livet eller hos oss själva sådana som mekaniska livet gjort oss.

Kom nu ihåg att en människa, som är identifierad med sig själv, icke kan minnas sig själv, eftersom hon icke har någon horisont bortom sig. Hon är begränsad av sig själv. En människa som klandrar alla andra, en människa som tillägger sig själv allt, är identifierad med sig själv och är egentligen död. Låt oss påminna oss beskrivningarna av de tre första nivåerna av medvetenhet: (1) Sömn i sängen – (2) Så kallad dagsmedvetenhet, vari människorna lever och även dödar varandra – och (3) Själverinring. Det är först på denna tredje nivå – själverinringens nivå – som hjälp kan tränga igenom och faktiskt nå oss från högre nivåer av varats världsallt – det vill säga från den medvetna delen av mänskligheten. Det är därför det är så viktigt att öva själverinring – att försöka göra det och gradvis finna vägen till att göra det. Om avsikten är uppriktig och målet är förnuftigt och bygger på förståelse av arbetet, så skall man finna vägen.

Ibland när man iakttar en människa, kanske man undrar vad som skulle hända, om hon såge sina identifieringar i blyxtbelysning – sina egenheter i uppförandet, sättet att klä sig, talet, ansiktsuttrycken, självmärkvärdigheten. Ja, och detsamma gäller oss själva.

Ni skall få höra en berättelse, som handlar om att glömma att minnas sig själv. Det var en gång en ö, där ett antal människor steg i land från ett fartyg för att repetera ett skådespel. En människa utsågs att spela en skurk, en annan en spion, en tredje en adelsdam, en fjärde en oförvägen, en femte en snåljåk, en sjätte en hjälte, en sjunde en missförstådd hustru, en åttonde en missförstådd äkta man, en nionde en länge lidande och så vidare. Första dagen spelade de alla stycket, njöt av det och skrattade sedan åt hur rollerna utförts, både den egna och de andras. Men denna ö hade besynnerliga egenskaper. När sedan dagarna gick, kom dessa människor, alltmedan de uppförde sitt skådespel, alltmer att anse sig verkligen vara de roller de spelade. Och sedan gick allt på tok. De blev kvar på denna ö. Fartyget försvann och lämnade bara en liten jolle efter sig.

(Nicoll, ss. 731–741)

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2017 – år 68 Aqu.
och tackar hjärtligast för allt det stöd som influtit.**

**Pytagoras:
”Osynlig förening – starkare än synlig.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se
Alla böcker och skrifter beställes hos:

**Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde**

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditonsavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!